

BIBLIOTECA TINERIM
INGRIJITĂ DE M. SIMIONESCU-RIMNICEAN

MÜNCHHAUSEN
PĂȚĂNIILE
BARONULUI MÜNCHHAUSEN

FRANK STEVENS
PRIN ÎMPĂRĂȚIA FURNICILOR

ION CREANGĂ
AMINTIRI DIN COPILĂRIE

ISPIRESCU
BASMELE ROMÂNILOR

SHACKLETON
ÎN AL ȘASELEA CONTINENT

BASSARABESCU I.
MOȘȘTAN

VIRGINIA POPESCU
BASME SĂRBEȘTI

CULTURA NAȚIONALĂ

Donata de

hester Ioan cl. II. B. C. M. S. S.

BIBLIOTECA TINERIMII

B A S M E
E N G L E Z E Ş T I

D I N E N G L E Z E Ş T E

D E

I G E N A F L O R U

C V L T V R A N A Ţ I O N A L Ă

Biblioteca Centrală Universitară
BUCUREȘTI
Cota ... 141 125
Inventar ... 790 903

ec 435/11

BASME ENGLEZEȘTI
S'A EDITAT ȘI TIPĂRIT DE
CVLTVRA NAȚIONALĂ
BUCUREȘTI 1923

B.C.U."Carol I" – Bucuresti

C790903

Proprietate literară

SCORMONICI

Erau odată ca niciodată trei urși, cari trăiau într'un palat la mijlocul unei păduri mari. Unul erà un urs mare, altul erà un urs mijlociu și altul erà un urs mic. Tot în aceeași pădure, singur, singurel și de capul lui, mai trăia și un puiu de vulpe, pe care-l chema, Scormonici. Scormonici nu mai putea de frica urșilor, totuș, ar fi fost curios să-i vadă odată mai de aproape, și să afle cam cum trăesc ei. Intr'o zi, hoinărind prin pădure, se pomeni tocmai lângă palatul urșilor. Incepù să-i dea târcoale și mai că i-ar fi venit gust să intre, dar nu știa pe unde. Se uită mai întâiu în toate părțile să vadă dacă nu-l pândește cineva, și găsind ușa, o 'ncercă. Ce să vezi? Ușa erà descuiată. Scormonici o deschise nițel și-și vârî botul înăuntru. Se uită bine și nu văzù pe nimeni. Atunci o deschise nițel mai mult și vârî o labă, pe urmă alta,

pe urmă alta, pe urmă alta și deodată na! se pomeni că intrase de-abinelea în palatul urșilor.

În sala mare și largă în care se află, erau trei scaune. Unul mare, altul mijlociu și altul mic. Lui Scormonici îi veni gust să se așeze într'unul, ca să poată privi mai pe 'ndelete la tot ce-l înconjură.

Se așeză dar în scaunul cel mare. Dar eră așa de tare, încât îl durură oasele și sări numai decât jos din el; se sui apoi în cel mijlociu; dar se suci, se 'nvârti și nici acolo nu se simți bine, sări și din el și se duse de se așeză în cel mic, care eră așa de moale, de călduș și de plăcut, încât Scormonici se simți cum nu se poate mai fericit.

Deodată însă, trosc! Scaunul se rupse sub el și Scormonici nu mai putu să-l dreagă! Se sculă de-acolo și începù să se uite împrejur.

Pe o masă văzù trei străchini pline cu lapte, și una eră o strachină mare, alta o strachină mijlocie, iar alta o strachină mică, mică de tot. Scormonici gustă mai întâiu laptele din strachina mare, dar eră așa de acru și de rău, încât îl lăsă încolo, gustă laptele din strachina mijlocie, dar nu-i plăcù nici acela, o lăsă și se duse la strachina cea mică, și laptele din ea eră

aşa de dulce şi de bun, încât îl lipăi tot până nu mai rămase nici o picătură.

După aceea, îi veni gust să se suie pe scară, ca să vază ce mai erà şi-acolo sus. Ascultă să vază dacă nu vine cineva şi începù să se suie, binişor, pe lângă zid. Sus, erà o odaie mare, cu trei paturi. Unul erà un pat mare, altul erà un pat mijlociu, altul erà un pătuc mic şi alb. Scormonici se suì întâiu în patul cel mare, dar era aşa de tare, încât sărì jos numai decât din el, se suì în cel mijlociu, ca să-l încerce, dar nici acolo nu stătù mult şi se duse de se culcă în pătucul cel mic, care erà aşa de moale şi de călduţ şi de plăcut, încât Scormonici aţipì în el.

Nu trecù mult şi urşii se 'ntoarseră acasă.

Cum intrară în sala cea mare, Ursul cel mare se duse drept la scaunul lui şi zise: «CINE A STAT PE SCAUNUL MEU?» şi ursul cel mijlociu zise: «CINE A STAT PE SCAUNUL MEU?» şi ursul cel mic zise: «*Cine a stat pe scaunul meu şi mi l'a rupt?*» Pe urmă se duseră să bea lapte din strachini. Şi Ursul cel mare zise: «CINE A GUSTAT DIN LAPTELE MEU?» şi ursul cel mijlociu zise: «CINE A GUSTAT DIN LAPTELE MEU?» şi ursul cel mic zise: «*Cine a gustat din*

laptele meu și mi l'a băut tot?» Pe urmă se duseră sus, în odaia lor să se culce. Și Ursul cel mare zise: «CINE A DORMIT ÎN PATUL MEU?» și ursul cel mijlociu zise: «CINE A DORMIT ÎN PATUL MEU?» și ursulache cel mic zise: «*Cine a dormit în patul meu? — iacătă-l! L'am prins!*»

Acuma urșii nu știau ce să-i facă bietului Scormonici. Ursul cel mare zise: «Să-l spânzurăm!» Ursul cel mijlociu zise: «Să-l înnecăm!» Ursulache cel mic zise și el: «Să-l aruncăm pe fereastră!»

Se duseră dar la fereastră și acolo ursul cel mare îl apucă de labele dinainte, ursul cel mijlociu de labele dinapoi și făcându-i vânt, îl aruncară pe fereastră.

Bietul Scormonici se speriasse așa de rău, încât credea că și-a frânt toate oasele. Cum își mai veni nițel în fire, mișcă o labă. Nu, aia nu eră ruptă, mai mișcă una, nici aia nu eră ruptă, le mișcă și pe celelalte două, nici acelea nu erau rupte. Atunci dădù din coadă și când văzù că și ea eră întregă, o luă la sănătoasa prin pădure cât îl țineau picioarele și de atunci încolo nimeni nu-l mai prinse dând târcoale pela palatul urșilor.

TRENȚĂROASA

Erà odată un domn bătrân și bogat, care trăia într'un palat la malul mării. El n'avea nici nevastă, nici copii, ci numai o nepoțică, pe care jurase să n'o vadă în ochi, cât o trăi. O ură de moarte, fiindcă la nașterea ei, se prăpădise fata pe care o iubià el mai mult. Când venise doica cea bătrână să-i arate copilul nou născut, el se întorsese cu spatele, se așezase la fereastră, și începuse să plângă uitându-se peste mare, cu gândul la fata care-i murise.

În curând, pletele și barba-i albă crescură așa de mult, încât îi căzură peste umeri, se încolăciră împrejurul jilțului pe care ședea și se înfipseră în crăpăturile lespezilor de piatră, iar lacrimile-i căzând pe marginea ferestrii, săpară o dâră în ea, prin care se scurseră ca un pârâiaș spre marea cea fără de hotare.

În acest timp nepoțica creștea la voia întâm-

plării — nimeni nu vedea de ea, nimeni n'o hrănea, nimeni n'o îmbracă, doar doica cea bătrână se milostivea când n'o vedea nimeni să-idea vre-o strachină de firimituri dela bucătărie, sau vre-o fustă ruptă dela zdrențe. Slugile celorlaltele o goneau cu ghionturi și cu vorbe rele și cum o vedeau îi strigau de departe: «Tren-țărăoso!», râzând de picioarele ei goale, până când începea să plângă și se ducea să se ascundă prin tufișuri.

Crescù așa, mai mult goală și nemâncată, hoinărind toată ziua pe câmp și pe malul mării, fără alt tovarăș decât păzitorul găștelor dela castel, care știa să-i cânte așa de frumos din fluer, când îi erà foame, sau frig, încât o făcea să-și uite de toate și să înceapă să joace cu toate găștele dimpreună.

Intr'o zi, iată că toată lumea începù să vorbească, cum că Regele țării s'ar plimbà prin părțile acelea și că ar avea de gând să dea un bal mare în orașul învecinat, la care Prințul, singurul său fiu, avea să-și aleagă o fată de nevastă.

O carte de poftire sosì și la castelul din marginea mării, unde domnul cel bătrân stà tot la

fereastră înfășurat în pletele-i albe și plângea în pârâiașul care-i ducea lacrimile spre mare.

Când auzi de porunca Regelui, se șterse la ochi și chemând pe slujitori, îi puse s'aducă niște foarfeci mari, cu care-i tăiară părul și barba ce-l țintuiau pe jilț și astfel putu să se scoale. Pe urmă se îmbracă în haine scumpe cu giuvaeruri și poruncind să-i puie șeaua de aur cu frâne de argint pe calul cel alb, porni întru întâmpinarea Regelui.

În acest timp, Trențăroasa auzise și ea despre tot ce se petrecea în oraș și sta plângând la ușa bucătăriei, că nu se poate duce și ea la bal. Doica cea bătrână, o zări și cum o zări se și duse la stăpân să-i aducă aminte de ea. Dar el, cum auzi despre ce eră vorba, se 'ncruntă și-i porunci să tacă, dacă nu vrea să puie pe slugi s'o dea afară din odaie, iar slugile, nemai așteptând să le zică a doua oară, o și dădură afară, râzându-și de ea.

Plângând de ciudă, bătrâna se duse să caute pe Trențăroasa, dar n'o mai găsi, căci bucatarul o gonise dela ușa bucătăriei.

Biata fată alergase la singurul ei tovarăș să-i spuie cât eră de necăjită. Păzitorul găștelor,

cum o auzi, îi zise să se șteargă la ochi, că o să meargă ei împreună la oraș, să vadă pe Rege și toate frumusețile ce se pregăteau, și ca s'o facă să uite cât eră de desculță și de zdrențăroasă, începù să cânte din fluer o melodie așa de săltăreață, încât fata își uită ca prin farmec de toate și apucându-l de mână, o porniră jucând spre oraș, cu toate găștile înaintea lor.

Nu trecù mult și se întâlniră cu un tânăr, îmbrăcat în haine scumpe, care venea călare spre ei și cum îi ajunse, oprì calul și-i întrebă dacă nu știu cumva încotro se află palatul unde trăsesse Regele. Ei răspunseră că într'acolo se duceau și ei, iar tânărul auzind acestea, descălecă și luând calul de căpăstru, începù să meargă alături de ei.

Păzitorul de găște schimbă fluerul și începù să cânte o melodie dulce și tărăgănată, iar streinul mereu întorcându-se și uitându-se la Trențăroasa, se 'ndrăgostì de ea și o 'ntrebă dacă n'ar vrea să-l ia de bărbat.

Trențăroasa începù să râză din toată inima, scuturându-și cărlionții ei de aur.

Dar cu cât râdea mai tare, cu atât fluerul cânta mai dulce și cu atât mai tare se 'ndră-

gostea streinul de ea. La urma urmii, îi zise, că dacă n'are încredere în vorbele lui, să vie seara la bal, desculță, așa cum se află, și de față cu Regele și cu toată lumea, o să joace cu ea și o s'o ia de nevastă.

Când veni noaptea și sala cea mare a palatului era plină de lumină și de cântece, și domniile mari dansau cu domnițele pe dinaintea Regelui, tocmai când ceasul bătù miezul nopții, ce să vezi? Trențăroasa și cu păzitorul urmați de toată ceata lor de găște, cari gâgâiau de-ți luau auzul, intrară în palat pe porțile cele mari și se duseră drept în sala balului.

Domnițele cele frumoase, de-o parte și de alta, începură să șoptească, domniile râdeau, iar Regele de pe tronul lui așezat la capătul sălii, îi privea încremenit de mirare. Când deodată, chiar de lângă Rege, se sculă iubitul Trențăroasei și venind la ea, o apucă de mână, o sărută de trei ori în văzul tuturor și întorcându-se spre Rege, zise:

«Tată!», căci streinul era însuși fiul Regelui; «iată logodnica pe care mi-am ales-o. E cea mai «drăguță și mai blândă din toate fetele țării «acesteia».

Și înainte de a sfârși vorba, păzitorul găștelor punând fluierul la gură, începù să cânte, ca și cum s'ar fi auzit o păsărică ciripind în desișul pădurii și în aceeași clipă, zdrențele Trentă-roasei se schimbară în haine strălucitoare încheiate cu nasturi de pietre scumpe, o coronită de aur se ivi pe părul ei blond, iar ceata de găște se schimbă într'o ceată de paji bucălați, care-duceau trena. Regele se sculă ca s'o recunoască drept fiica lui, trâmbițele sunară în onoarea Prințesei celei noi și toată lumea, în palat și pe-afară spunea: «Prințul a luat de nevastă pe cea mai drăguță fată din țara aceasta».

Păzitorul de găște însă, se făcù nevăzut și nimeni vreodată nu-i mai dădù de urmă; iar domnul cel bătrân, fiindcă jurase că nu-și va privi nepoata în ochi cât va trăi, fù silit să se întoarcă înapoi în palatul lui de lângă mare.

Așà, încât, dacă vă duceți vreodată pe acolo lucru care s'ar putea întâmpla într'o zi sau în alta, îl veți găsi în jilțul lui de lângă fereastră plângând mai amar ca totdeauna, cu privirea pierdută peste mare.

TINCA VEVERIȚA

A fost odată ca niciodată un Rege și o Regină, după cum au fost în toate țările. Regele aveà o fată, Ana, și Regina aveà alta, Tinca. Și cu toate că Ana erà mai frumoasă decât Tinca, ele se iubeau parc'ar fi fost surori adevărate. Reginei însă, îi părea rău, că fata Regelui erà mai frumoasă decât a ei și se gândi să-i facă ceva ca s'o sluțească. Se duse dar la găinăreasă și o întrebă ce să facă, iar găinăreasă îi zise să trimeată pe fată a doua zi desdedimineată pe nemâncate, la ea.

A doua zi, desdedimineată Regina zise Anei: «Du-te drăguță, până la găinăreasă, în vâlceà și cere-i câteva ouă!». Ana se sculă și plecă, dar trecând prin bucătărie, găsi o coaje de pâine, o luă și plecă înainte mușcând din ea.

Ajunse la găinăreasă și-i ceru câteva ouă, după cum îi zisese Regina, iar aceasta îi răspunse:

«Ridică capacul oalei și vezi dacă e vreunu «înăuntru». Fata ridică capacul și se uită, dar nu se întâmplă nimic. «Du-te acasă și spune «mămițichii să ție ușa dela cămară mai bine încuiată altă dată», zise găinăreasa, și fata se duse și povesti Reginei ce-i zisese găinăreasa. Mama-sa vitregă pricepù că fata mâncase ceva înainte și a doua zi când o trimise, avù grijă să nu ia ceva în mână, dar pe drum, Domnița văzù niște oameni culegând mazăre, și cum era foarte bună la inimă, șezù de vorbă cu ei, și plecând înainte, luă un pumn de mazăre pe care-l mâncă până ajunse.

Cum o văzù, găinăreasa îi zise: «Ridică capacul și uită-te!» Și Ana ridică capacul, dar nu se întâmplă nimic.

Găinăreasa se supără foc și zise feti: «Spune mame-ti, că oala nu fierbe, dacă n'are foc».

Și Ana se duse acasă și spuse mame-si vitrege ce zisese găinăreasa.

A treia zi Regina luă pe fată și se duseră amândouă la găinăreasă. De data asta, cum ridică capacul oalii, pac! căzù la pământ capul ei cel frumos și în locul lui crescù un cap prostănac de oaie.

Și Regina se întoarce acasă mulțumită.

Fata ei, Tinca, se întristă însă, rău. Ea luă o cârpă subțire, înfășură cu ea capul soru-si și apucând-o de mână, plecară amândouă în lume să-și caute norocul.

Merseră ce merseră până ajunseră la un palat. Tinca bătù în poartă și se rugă s'o găzduiască o noapte împreună cu surioara ei bolnavă. Intrară înăuntru și văzură că palatul erà al unui Rege, care aveà doi băieți: unul erà bolnav pe moarte și nimeni nu știa să spuie ce are. Pasă-mi-te erà fermecat, fiindcă oricine se culcà noaptea cu el în odaie, a doua zi nu-l mai găsiu acolo. Regele făgăduise o pungă cu bani oricui s'ar fi încumetat să stea cu el, iar Tinca, cum auzi de acestea, se hotărî să-și încerce norocul.

Până la miezul nopții, totul merse bine. Dar cum bătù miezul nopții, Prințul cel bolnav se sculă din pat, se îmbracă și se furișă în jos, pe scară. Tinca se luă după el, deși el păreà că nici n'o vede.

Ajunse la grajd, puse șeaua pe cal, chemă câinele, și încălecă, dar când să plece, Tinca se aruncă și ea, ușoară ca o veveriță, la spatele lui. Merseră ei, merseră, prin pădurea verde și

Tinca mergând, tot culegea alune și-și umplea șorțul cu ele.

Ajunseră la un munte. Prințul opri calul și zise: «Deschide-te munte, deschide-te și lasă să intre pe Prințul tânăr cu calul și câinele lui», iar Tinca dela spate, adăugă: «Și cu Prințesa la spate!».

Numai decât, muntele se deschise și intrară într'o sală mare, luminată, unde o ceată de zâne frumoase se repeziră la Prinț și începură să joace cu el. Tinca, nebăgată în seamă de nimeni, se ascunse după ușă. Ea văzù pe Prinț jucând, până căzù mort de osteneală pe un culcuș de mătase. Toate zânele se adunară atunci împrejurul lui și începură să-i facă vânt, până se sculă și începù iar să joace. Și jucă și jucă, până cântă cocoșul. Când începu să cânte cocoșul, Prințul se repezi și se aruncă pe cal ca să se întoarcă acasă, iar Tinca sări, ca o veveriță, la spatele lui. Înainte de răsăritul soarelui, Regele veni în odaia Prințului și găsi pe Tinca lângă foc, spărgând alune. Când o întrebară, spuse că Prințul a petrecut o noapte foarte liniștită, dar că ea nu mai stă cu el, dacă nu-i vor da altă pungă cu bani.

I-o făgăduiră dar și a doua noapte trecù ca

și cea dintâiu. La miezul nopții Prințul se sculă și se duse călare la balul zânelor, iar Tinca merse la spatele lui, culegând, ca și întâia dată alune pe drum. De data aceasta însă, nu se mai uită după Prinț, fiindcă știa că n'o să facă altceva decât să joace până va cădea mort de oste-neală; dar se uită la un copil de zână, care se juca lângă ea cu o nuiia și auzi pe una din zâne zicând: «Trei lovituri cu nuiiua asta ar face pe sora Tinchii mai frumoasă decât eră ea când eră frumoasă». Și Tinca începù să dea drumul la câte o alună, care rostogolindu-se spre copil îl făcea să-și uite de nuiia. Cum o lăsă din mână Tinca o trase spre ea și o puse în șorț. La cântatul cocoșilor se întoarseră acasă și cum ajunseră, Tinca se duse drept la soru-sa și lovind-o de trei ori cu nuiiua, capul cel urât de oaie căzù și Ana se făcù mai frumoasă de cum fusese înainte.

Dar a treia noapte, Tinca spuse că nu mai stă cu Prințul, dacă Regele nu i-l dă ei de bărbat.

Regele îi făgădui să i-l dea și a treia noapte se petrecù întocmai ca celelalte două. Copilul de zână însă, de data aceasta se jucă cu o păsărică. Tinca auzi pe una din zâne, zicând: «Trei în-

ghițituri din păsărica asta ar face pe Prinț să-
nătos», și începu îndată să dea drumul la toate
alunele pe cari le aveà în șorț, iar copilul ne-
știind pe care s'o prindă mai întâiu, își uită de
păsărică și o lăsă din mână. Tinca o luă și o
băgă în sân.

La cântatul cocoșilor se 'ntoarseră acasă dar
cum ajunse, în loc să se așeze lângă foc și să
spargă alune, cum făcea de obicei, Tinca în-
cepù să jumulească păsărica și s'o frigă. Un
miros plăcut umplù odaia. «Ah, zise Prințul
cel bolnav, cum aș vrea să gust din păsărica
asta!». Și Tinca îi dădù să guste, iar el se ridică în-
tr'un cot. Mai trecù nițel și Prințul strigă: «Ah,
cum ași vrea să mai gust odată din păsărica
asta!». Tinca îi dădù să guste și Prințul se ridică
în sus și se așeză pe pat. Mai trecu nițeluș și
strigă iar: «Ah! cum aș vrea să mai gust numai
odată din păsărica asta!». Tinca îi dădù iar să
guste și iată! Prințul se sculă din pat, bun teafăr
se îmbracă și se așeză jos, lângă foc, iar a doua
oară când veni Regele cu ai lui, să vază ce se în-
zâmplase, găsiră pe Tinca și pe Prinț, spăr-
gând alune împreună.

În acest timp, fratele celălalt văzuse pe Ana

și se îndrăgostise de fața ei frumoasă, așa încât
 Prințul cel bolnav se însură cu fata cea sănă-
 toasă, iar Prințul cel sănătos se însură cu fata
 cea bolnavă. Și cu toții trăiră fericiți câte zile
 mai avură și or fi trăind până în ziua de azi,
 dacă n'or fi murit.

FRUMUȘICA ȘI DIHANIA CEA SLUTĂ

Eră odată un negustor, care se pregătea să plece într'o călătorie lungă. Înainte de plecare, chemă însă pe cele trei fete ale sale și le zise: «Am de gând, când mă voiu întoarce, să vă aduc câte un dar. Spuneți-mi ce v'ar plăcea mai mult la fiecare». «Dragă tată», zise cea mai mare, «eu vreau o salbă de mărgăritare. Nimic nu-mi place mai mult ca mărgăritarele». «Foarte bine», zise tatăl și întrebă pe cea de a doua ce ar vrea ca să-i aducă. «Eu, tată dragă, vreau un șal frumos, țesut din toate culorile». «Dar tu, Frumușico?» întrebă tatăl pe cea mai mică. «Ce ai vrea tu să-ți aduc?» «Nu vreau nimic», răspunse Frumușica, care nu ținea decât la tatăl ei, pe lume, «adu-mi, dacă vrei, un trandafir roșu, fiindcă nu e niciunul în grădina noastră». Surorile începură să râdă de ea, dar tatăl ei o sărută cu drag și plecă.

Trecură câteva luni și negustorul călătorii mult prin țări depărtate, până se hotărî să se întoarcă acasă. Cumpărase salba de mărgăritare și șalul pentru fetele cele mari, dar nu găsisese încă niciun trandafir roșu pentru Frumușica lui. Nu mai era decât la depărtare de o zi de casă, când ajunsese dinaintea unei porți înalte, prin care se vedea o grădină plină de cele mai frumoase flori și mai ales de trandafiri roșii. «Să intru să cer un trandafir pentru Frumușica», își zise el și împinse puțin poarta care se deschise singură. Intră înăuntru, se plimbă prin grădină, dar nu întâlni pe nimeni. În fund era un palat mare, cu toate ușile deschise, prin cari se vedeau perdele bogate și tablouri, dar nimeni nu venea să vorbească cu el. Grădina era plină de pomi, de fântâni și de flori, dar nici un suflet de om nu se zărea nicăeri. «Să culeg un trandafir» își zise negustorul, «și pe urmă ce-o fi o fi», și rupse un trandafir, care i-se părură lui mai frumos. Dar n'apucă bine să-l rupă, când un glas înfricoșător se auzi rostind: «Cine îndrăznește să-mi rupă trandafirii?» Și când se întoarse ce să vadă? O dihanie mare și urâtă, acoperită cu un păr lung și lăptos. «Scuzați-mă, vă rog», zise negus-

torul, «am vrut să cer voie ca să rup o floare, dar n'am întâlnit pe nimeni. Fata mea, Frumușica, m'așteaptă să-i duc un trandafir roșu, și fiindcă n'am putut găsi nicăiri...». «Cine-mi rupe florile mele, trebuie să moară», urlă Dihania. «Iertați-mă, vă rog, zise negustorul, «n'o să mai rup altădată». «Știi ce? Iți dau voie să pleci, dacă-mi făgăduiești ceva», zise Dihania. «Vai de mine! Cu dragă inimă», zise bietul negustor, care simțea cum i-se îndoesc genunchii sub el de frică. «Până într'o lună să-mi aduci aici pe fata ta, Frumușica, or de nu, să vii să te omor». Bietul negustor făgădui c'o s'o aducă și plecă foarte abătut spre casă.

Fetele cele mari îi ieșiră alergând înainte: «Ne-ai adus darurile?» întrebau ele. Numai Frumușica îl apucă de gât și nu se mai sătură sărutându-l. «De ce ești trist, tată dragă?» îl întrebă ea. Și negustorul îi povesti tot ce se întâmplase. «Sunt trist fiindcă la sfârșitul lunii trebuie să plec și să nu vă mai văd niciodată». «Ba nu», răspunse Frumușica. «Viața ta e mai scumpă decât a mea. Eu o să mă duc să mă mănânce Dihania și tu o să rămâi aici».

La început, negustorul nici nu vrù s'audă s'o

lase să plece, dar atâta se văitară și plânsură celorlalte fete, care știau, că dacă o pleca el, n'o să mai aibă cine câștiga parale pentru ele, încât la urma urmii se 'nvoi și el.

În ziua hotărîtă biata Frumușica își luă rămas bun, cercând să zâmbească, dar erà foarte amărâtă în sufletul ei. Când ajunse la poarta Dihaniei, poarta se deschise singură și florile cele frumoase dinăuntru se plecară dinaintea ei, ca și cum ar fi vrut să-i zică: «Bine ai venit!» Intră în palat prin ușile mari deschise și servitorii se plecară adânc înaintea ei și o duseră la o masă încărcată cu fructele cele mai rare. Pe farfuria ei găsi un trandafir roșu ca sângele. Șezù la masă și mănăcã din fructele cele gustoase, în timp ce o muzică dulce adia prin toată casa.

După aceea, servitorii o duseră în altă odă și o îmbrăcară cu hainele cele mai scumpe. Pe urmă o duseră în altă sală și o așezară pe un tron.

«Doamne!» își zise Frumușica. «Toate astea sunt minunate. Dar de ce nu vine Dihania să mă mănânce mai iute?». Nu isprăvi bine de gândit, când iată, sosi Dihania. Dar nu-i făcu

nimic, șezù jos lângă ea pe tron, îi spuse vorbe blânde, apoi se culcă pe covor la picioarele ei și se uită lung la ea, cu ochii lui negri, cari par'că ar fi vrut să zică: «Ce mult te iubesc!». Când bătù ceasul nouă, plecă și până a doua zi, pe seară, Frumușica nu-l mai văzù.

Zilele ei începură să curgă pline de veselie. Tot palatul plin de tablouri și de cântece erà al ei, și parcul erà atât de mare, încât în fiecare zi descopereà în el drumuri pe cari nu mai umblase până atunci. Avea păsări domestice și câini, peștișori și tot ce ar fi putut visà cineva.

Și totuși, după câtva timp Frumușica începù să se simtă tristă. «Ce ai tu, Frumușico?» o întrebă Dihania cea bună. «Mi-e dor de tata și de surori», răspunse ea și ochii i-se umplură de lacrimi. Dihania se întristă și ea când auzì vorbele astea, dar zise: «Poți să te duci acasă, dacă îmi făgăduiești să te 'ntorci peste o lună, îndărăt». «Oh! Cum să nu!» strigă Frumușica. «Mi-ar părea prea rău să nu te mai văd, pe dumneata, care ai fost atât de bun cu mine!».

Și Frumușica plecà acasă. Când auziră surorile ei de norocul ce dăduse peste ea și văzură ce daruri scumpe le adusesese, nu mai putură de

necaz, și începură s'o sfătuiască să nu se mai întoarcă îndărăt. O rugară atât de mult și tatăl lor se întristă atât de tare când pomenea de plecare, încât Frumușica nu mai avea inimă să plece. Și totuși nu erà fericită.

Trecù o săptămână peste timpul când trebuià să se întoarcă și într'o noapte visă că biata Dihanie erà bolnavă, pe moarte. Intristată peste măsură, se sculă a doua zi cu noaptea 'n cap, își luă rămas bun dela taică-său și dela surori și plecă. Ajunse la palatul Dihaniei, o căută prin toate părțile și negăsind-o nicăieri, se 'ntristă și mai rău, când deodată o zări zăcând, ca moartă pe un culcuș, într'un colț. Alergă drept la ea și apucând-o de gât, îi zise: «Dihanie draguță și iubită, te rog, fă-te bine. Uite, eu m'am întors acuma și n'o să mai plec niciodată dela tine». «Mă iubești tu Frumușico?» zise Dihania. «Te iubesc», zise Frumușica. «Și vrei să fii nevasta mea?» «Da, vreau», zise Frumușica.

Nu isprăvi bine vorba, când un tunet năpraznic zguduì palatul din temelii. Zidurile se cutremurară și Dihania căzù ca moartă, la pământ. Pe urmă, deodată se făcù o liniște mare și în mijlocul liniștii se auzì un cântec așa de

trist și de dulce, încât Frumușica își ascunse capul în mâini și începù să plângă. Dar când ridică ochii, ce să vadă? Dihania pierise și în locul ei sta un Prinț înalt și frumos. Frumușica rămase cu gura căscată de mirare. «Nu mă mai cunoști, Frumușico dragă?», zise Prințul. «Nu» răspunse Frumușica. «Eu sunt Dihania cea urâtă care te iubiă atât de mult. O zână rea mă fermecase să rămân așa, până când o femeie m'ar iubi destul, ca să mă ia de bărbat. Tu te-ai învoit să mă iei de bărbat și fermecile s'au risipit. Să nu mă iubești mai puțin, acum, fiindcă nu mai sunt urât».

Vă puteți închipui că Frumușichii nu-i părù rău de această schimbare și puțin după aceea făcură nunta. Tatăl ei veni la cununie, dar surorile nu putură veni, fiindcă erau bolnave de necaz. După câțva timp își găsiră și ele câte un bărbat, iar tatăl lor veni să stea cu Prințul și cu Frumușica. El le jucă copiii pe genunchi și le spunea tot felul de povești minunate și cu toții trăiră fericiți câte zile mai avură.

PRICHINDEL

În zilele vestitului Rege Arthur trăia în Anglia un mare vrăjitor, anume Merlin.

Intr'o zi umblând el prin țară, îmbrăcat în zdrențe de cerșetor, ajunse dinaintea colibei unui plugar, unde se oprì și cerù ceva de băut. Plugarul îl poftì în casă și nevasta lui, o femeie bună la inimă, îi puse dinainte o strachină plină cu lapte dulce și o bucată de pâine neagră.

Merlin mâncă cu pofta drumețului obosit, și după ce isprăvì, stând de poveste cu găzduitorii săi, din vorbă 'n vorbă, află că erau foarte necăjiți că n'aveau și ei un copil, ca toată lumea. Ba încă femeia începù să plângă și să-i spuie că ea s'ar mulțumì să aibă un băiețaș, dacă nu mai mare, cel puțin cât degetul cel mic al lui bărbatu-său. Merlin începù să râză auzind acestea și, în gândul lui, se hotărî să roage pe Regina Zânelor, să împlinească dorința bieteii femei.

Nu trecu dar mult timp dela venirea vrăjtorului și femeia născu un băiețaș frumos și nu mai mare decât degetul cel mic al lui bărbatu-său. Pe când ea, plină de bucurie, stă în pat și nu se mai sătură uitându-se la el, Regina Zânelor veni pe fereastră, sărută copilul, îi dăte numele de Prichindel și chemând pe celelalte zâne, îl îmbrăcă așa:

«In cap o frunză de stejar drept coroniță;
Drept cămășuță o pânză de păianjen;
Hăinuța împletită din puf de păpădie,
Iar pantalonii din penițe de privighetoare.
Ciorapii, coji de mere,
Legăți cu jartiere
Din genele lungi ale mami.
Pantofi din piele de șoarec
Cu partea cea moale 'năuntru!»

Și pe urmă se duseră.

Anii trecură apoi, dar oricât treceau ei, Prichindel nu mai creștea, ci tot cât degetul cel mic al lui taică-său rămânea. Din zi în zi, însă se făcea mai deștept și mai șiret.

Când se jucă cu băieții în sâmburi de cireși și pierdea, se suia, când nu-l vedeau ei, în

săculețele lor, și umplându-și buzunarele bine, se scoborà binișor și jucà mai departe. Intr'o zi însă, unul din ei îl prinse ieșind din sacul lui. «Aha!» îi strigă el, te-am prins, hoțomanule!» și împingându-l cu cap cu tot înăuntru, scutură sacul atât de tare, încât bietul Prichindel nici nu mai puteà țipà de durere.

Nu trecu mult, și într'o zi, pe când mamă-sa făcea o prăjitură și mesteca făina cu oule într'un castron, Prichindel, foarte curios să vadă cum se face, se suì pe marginea castronului și din nenorocire, piciorul îi alunecă și căzù înăuntru. Mamă-sa nu-l băgă de seamă și mestecând în-nainte cu lingura, îl turnă în oală și-l puse la foc.

Bietul Prichindel, cu gura plină de cocă, nu puteà țipà ca să-l audă, dar când simți apa fierbinte, începu să dea așa de tare din picioare, încât mamă-sa crezù că prăjitura e fermecată și o aruncă afară. Un biet spoitor, care trecea, o ridică de jos și punând-o în sac, la spinare, plecă pe aci 'ncolo. In acest timp, Prichindel reuși să-și scoată capul din cocă și începù să țipe cât îl ținea gura, lucru care sperie pe spoitor atât de tare, încât se lipsì de prăjitură și de

tot și aruncând-o la pământ o luă la sănătoasa.

Prăjitura se rupse felii, căzând, și Prichindel, plin de cocă până la urechi, se întoarse, cu chiu cu vai, acasă. Mamă-sa se sperie grozav când își văzu odorul într'o astfel de stare și punându-l într'o ceașcă de cafea cu lapte, îl spălă bine. După care faptă, îl sărută și-l culcă în pat.

Nu mult după această ispravă, într'o zi frumoasă, mama lui se duse în livadă să mulgă vaca și-l luă și pe el cu ea. Fiindcă însă bătea vântul cam tare, îl legă cu un fir de arnici, de o buruiănă. Vaca însă, observă pălărioara de frunză de stejar și cât ai clipi din ochi, o înghiți cu posesorul ei și cu buruiana de care eră legat. Pe când însă ea începù să rumege buruiana, bietul Prichindel nu mai putea de frica dinților ei celor mari și strigă cât îl ținea gura: «Mamă! Mamă!».

«Unde ești mititelule? Unde ești?», zicea ea.
«Aici, mămițico, în gura vacii ălii roși!».

«Vai de mine!», strigă ea și începù să-și frângă mâinile de supărare. Noroc că vaca speriată și ea de gălăgia din gâtul ei, căscă gura și dădu

drumul lui Prichindel. Mamă-sa îl prinse în șorț, îl băgă în sân și alergă cu el acasă.

Nu mult după aceea tată-său îi făcù un bici, ca să se ducă cu oile la câmp, dar într'o zi, piciorul îi alunecă și căzù într'un făgaș. O cioară, care tocmai sbură pe-acolo, îl luă în cioc și-l duse la malul mării tocmai deasupra castelului unui uriaș. Bietul Prichindel stătea amețit și nu știa ce să facă, când deodată, bătrânul Grumbo, uriașul, veni să se plimbe pe terasă și zărind pe Prichindel, întinse mâna, îl apucă și-l înghiți ca pe o pilulă. Nu-l înghiți însă bine că și începù să-i pară rău de ce făcuse, fiindcă Prichindel sărea și dădea din picioare așa de tare în stomacul lui, încât după puțin timp nemai putându-l suferi, îl aruncă afară, în mare. Acolo cum căzù, îl înghiți un pește, care fu prins chiar în acea zi și cumpărat de bucătarul Regelui Arthur. Când îl tăiară, Prichindel sări jos, plin de bucurie că și-a recăpătat libertatea. Fu dus înaintea Regelui, care făcù atâta haz de el, încât îi propuse să rămâie la curte, în funcția de bufon. În scurt timp, Prichindel ajunse foarte iubit de toți și nedespărțit de Maies-tatea Sa.

Dacă Maiestatea Sa se ducea la vânătoare, Prichindel mergea și el la vânătoare și dacă ploua, Prichindel intră la adăpost în buzunarul vestei Maiestății Sale unde dormea până trecea ploaia.

Intr'o zi, Regele întrebă pe Prichindel cam ce fel de oameni erau părinții săi și când află că erau muncitori săraci, cari cu greu își câștigau pâinea zilnică, îl duse în visteria regală și-i dădù voie să ia cu el cât bănet va putea duce. Bietul mititel nu mai putea de bucurie și comandându-și un sac făcut dintr'o bășică de săpun, puse înăuntru o gogea-mi-te monedă de argint și luînd-o cu mare greutate la spinare, porni spre casă. După ce merse din greu, două zile și două nopți, făcând dese și lungi popasuri, ajunse în sfârșit acasă, aproape mort de oboșală. Mare fu bucuria părinților săi când îl văzură că se întoarce teafăr și cu o așa comoară. Mamă-sa îl duse în casă și-l puse într'o coajă de nucă lângă foc, dar îi dădù așa de mult să mănânce (o alună întreagă în trei zile, când de obicei o nucă îi ajungea patru săptămâni) încât îi strică stomacul și nu se putù întoarce numai decât la curte.

Când se făcù bine, tocmai plouase și fiind noroi mare pe jos, maică-sa îi făcù o umbreluță de hârtie și legându-l de ea, îl suflă în aer spre palatul regal. Mare fu bucuria tuturor când îl văzură venind. Dar Prichindel ca să le facă cât mai multă plăcere, se apucă de atâtea boroboațe, încât căzù la pat.

Regina Zânelor, veni atunci într'o caretă trasă de șase șoareci sburători și suindu-l alături de ea, sburară prin aer până la palatul ei. După ce se făcù bine, mai petrecù câțva timp în țara zânelor, apoi Regina, porunci să vie o adiere de vânt și așezându-l pe ea, îl trimise înapoi la Curtea Regelui Arthur.

Cum se întâmplă însă, că tocmai când sbură prin fața bucătăriei regale, bucătarul trecea cu castronul cu supa de orez, care-i plăcea Regelui așa de mult, și Prichindel pierzându-și, nu știu cum, cumpătul, pleosc! căzù drept în castron și toată supa fierbinte sări în obrazul bucătarului.

Infuriat, bucătarul, care erà un om foarte rău, se duse drept la Rege și-l pârî că sărise înadins în castronul cu supă, ca să-și bată joc de Coroană iar Regele, turbat de mânie, po-

runci să fie arestat și închis pentru crimă de înaltă trădare. Bietul Prichindel n'avea pe nimeni, care să-i ia apărarea, de aceea fu condamnat la moarte. Când auzi sentința îngrozitoare, începù să tremure ca varga și zărind din întâmplare, chiar alături de el, un morar, care mănca floricele, căscând cât toate zilele gura lui mare, hop! își făcù vânt și sări drept în gâttejul lui. Frica îi dădù aripi, așa încât nimeni, nici chiar morarul în chestiune, nu observă ce se întâmplase. Văzând însă că inculpatul dispăruse, Curtea se retrase, iar morarul se duse acasă.

Când auzi Prichindel uruitul morii, înțelese că erà departe de Curte și atâta începù să joace și să se dea peste cap de bucurie, încât bietul morar căzù la gânduri, crezând că i-a făcut cineva fermece. Trimise dar după un doctor. Cum veni acesta, Prichindel începù și mai tare să joace și să cânte, așa încât doctorul se sperie și mai și decât morarul și trimise în grabă să cheme alți cinci doctori și douăzeci de învățați.

Pe când se căzneau cu toții să deslege pricina acestei boli curioase, morarului îi veni să casce și Prichindel, prinzând ocazia, făcù tuști! din gura lui drept în mijlocul mesii.

Morarul se înfuriè peste măsură când văzù ce dihanie mică îl chinuise atâta și apucându-l de un picior, îl aruncă pe fereastră.

Căzù în râu, unde, cât ai clipl din ochi, îl înghiți un somn mare.

Nu trecù mult și un pescar prinse somnul și-l vândù unui domn bogat, care minunându-se de frumusețea lui, îl trimise Regelui. Acesta porunci numai decăt să i-l gătească. Când să-l taie însă, bucătarul, ce să vezi? Prichindel în carne și 'n oase, sări din burta lui. Cum îl văzù bucătarul, îl înșfăcă bine ca să nu-i mai scape de data asta și alergă cu el la Rege. Acesta fiind însă foarte grăbit, și ocupat cu alte treburi, dădù ordin să fie închis și ținut sub pază, până la noui ordine.

Bucătarul de data aceasta îl închise într'o cursă de șoareci, unde bietul Prichindel stătù o săptămână întreagă uitându-se jalnic printre gratii. La o săptămână își aduse în sfârșit Regele aminte de el și trimise să-l aducă înaintea lui. Il iertă că căzuse în castronul cu supă și înduioșându-se peste măsură de mutra lui jalnică, îl făcù cavaler al mesei celei rotunde. Și fiindcă costumul lui cam suferise de când cu

prăjitura în care căzuse, de când cu supa, cu Uriașul, cu morarul și cu peștii, Maiestatea Sa porunci să i se facă un alt rând de haine și să i se dea un cal.

«Din aripi de fluturi îi erà cămășuța
Aveà cizme din piele de pui de găină,
Și mâna meșteră a unei zâne
Făcuse croitoria.

Un ac subțire-i atârnerà la șold,
Drept cal aveà un șoricel
Și cine călăreà în sus și'n jos
Mai mândru decât el?»

Erà un haz să-l vezi pe Prichindel astfel gătit călărind pe șoricel și Curtea întreagă nu se mai săturà privindul. Iar când mergeau cu toții la vânătoare, doamnele cele frumoase și cavalerii doar că nu leșinau de răs.

Nenorocirea însă îl pândeà din nou, fiindcă într'o zi, când treceau prin fața unei colibe, o pisică, care stătuse ascunsă după ușe, făcù țuști! și cât ai clipi din ochi înhăță cal și călăreș și se suì cu ei în vârful unui copac înalt. Acolo, pisica vrù să mănânce șoarecile, dar Prichindel, scoțând sabia vitejește, începù să dea în ea cu

atâta furie încât pisica speriată, le dădù drumul la amândoi. Noroc că unul din curteni prinse pe Prichindel în pălărie și-l culcă într'un pat de puf, pe care-l puse într'o cutioară de fildeș.

Regina Zânelor, aflând că din nou erà bolnav, veni și-l luă în țara ei, unde-l ținù mai mulți ani. În acest timp, Regele Arthur și toată Curtea lui muriră și când se întoarse înapoi la Curte, Prichindel găsi un Rege nou și lume nouă. Se îngărămdiră cu toții împrejurul lui ca să-l vază și-l duseră înaintea Regelui, care-l întrebă cine e și de unde vine. Prichindel răspunse:

«Sunt Prichindel
 Și viu dela zâne.
 Pe timpul Regelui Arthur
 Aici eram acas' la mine.
 El mă iubea
 Și mă respectă
 Și m'a înobilat
 După cum am meritat».

Și se ploconì așa de caraghios, încât toată lumea se prăpădi de răs, iar Regele fu așa de mulțumit încât porunci să i se facă un scaun mic, ca să poată stă jos pe masa lui — și un palat

mic de aur, cu o ușuliță cât un năpârstoc, și pe deasupra îi dăruî și o trăsurică trasă de șase șoriceî.

Reginei însă, i se făcù necaz. văzând câte daruri primise Princhidel și hotărând să-l piarză se duse drept la Rege și-l pârî că a fost obraznic cu ea.

Regele se înfuriè și trimise să-l aducă înaintea lui, dar Prichindel, care știa ce e furia Regilor, se ascunse binișor într'o coajă de melc, unde stătù mult timp, abià suflând. Intr'un târziu, aproape mort de foame, își scoase nițel capul afară și văzând nu departe un fluture mare și frumos, se apropie în vârful picioarelor și se sui pe el. Cum îl simți acesta se înălță drept în văzduh. Sbură din floare în floare, din câmp în câmp și la urmă se întoarse iar la Curte, unde toată lumea văzând pe Prichindel, alergă după el să-l prindă. Bietul Prichindel însă, sfârșit de foame și de oboseală, alunecă după spatele lui și căzù într'un borcan cu apă, unde aproape se 'nneacă.

Când îl văzù Regina, se 'ngălbenî de furie și porunci să i se taie capul. Regele însă, zise să fie pus la închisoare, și din nou fu închis într'o cursă de șoareci.

Acolo stătù până când, o pisică, observând că se mișcă ceva înăuntru, începù să dea cu labele în ea până rupse o gratie și Prichindel ieși afară viu nevătămat și se duse drept la Rege de-i dete în genunchi.

Regele îl iertă pentru data aceasta, dar bietul Prichindel nu mai avù parte să se bucure multă vreme de onoruri, fiindcă într'o zi fu atacat de un păianjen uriaș, care-l ucise cu suflarea lui înveninată, cu toate că scoase sabia și se apăra vitejește.

Regele și Curtea întreagă fu nemângâiată de pierderea favoritului. Luară doliu cu toții și pe mormântul lui puseră o piatră de marmură albă cu această inscripție:

«Aicea zace Prichindel
Ucis mișelește de un păianjen.
La Curtea Regelui Arthur
Făceà tot felul de isprăvi
Săltând pe șoricul său.
Acum a murit, vai! vai!
Să-l plângem cu toții, vai! vai!
Prichindel a murit».

FLUERUL FERMECAT

Erà odată ca niciodată un orașel mic și tăcut, care într'o bună dimineață se trezi plin de gălăgie.

În toate părțile se auzeà chițăind, ronțăind, tropăind și bâjbâind, așa încât bieții oameni, ziua nu se mai puteau auzi unii pe alții, iar noaptea nu mai puteau da ochii 'n gene.

Și cine credeți că făcea toată gălăgia asta? Șoarecii.

Tot orașul erà plin de ei și unde nu te așteptai, acolo dai peste vreunul. Mama trebuià să stea de veghe lângă leagănul copilașului de frică să nu vie un șobolan mare să se plimbe pe el. Nu erà în sfârșit hambar, pătul, cămară sau bufet pe care să nu-l găurească, nu erà roată de cașcaval pe care să n'o scobească, nu erà zaharniță pe care să n'o golească. Până și în butoiul cu bere găseau mijloc să-și bage coada printr'o

găurică pe care o făceau deasupra și când o scoteau, toți prietenii și toate rubedeniile, se 'nghesuiau care mai de care s'o sugă, așa de mult le plăcea.

Dar pisicile ce făceau? O să mă întrebați. Pisicile toată ziua pândeau, mâncau, gâtuiau fără să le poată veni de hac, căci neamul șoricesc eră fără sfârșit.

Zeci și sute se prindeau în curse și piereau de otravă, alte zeci și alte sute se iveau în locul lor.

Primarul și Consilierii orașului toată ziua se sfătuiau și nu mai știau ce să facă.

Intr'o după masă, cum steteau ei adunați în sala cea mare a primăriei, iată că intră paracliserul dela biserică strigând:

«A venit un om și vreă să intre la dumneavoastră. Să-l las?» — «Lasă-l», răspunse primarul și nu sfârși bine de vorbit, când un om înalt și slab îmbrăcat în toate culorile curcubelui, intră în sală.

«Ce-mi dați să vă scap de toți șoarecii și șobolanii din oraș?», îi întrebă el deadreptul uitându-se drept în ochii lor, cu niște ochi cariluciau ca doi cărbuni aprinși — La această în-

trebare erà greu de răspuns căci primarul și consilierii orașului, de șoareci doreau nu doreau să scape, dar de calici erau calici foc. — Incepură dar să se tocmească și după multă ciorovăială căzură la 'nvoială să-i dea cinci galbeni. (Cinci galbeni pe vremea aceea erà o mare avere). Mulțumit de învoială, streinul ieși din sală și ducând un fluer la gură începù să șuere un cântec ascuțit, care par'că sfredeli urechile celor ce-l auziră și cum începù să răsune cântecul pe străzi și prin case ce să vezi? Din toate găurile începură să iasă șoarecii și șobolani, mic și mare, tânăr și bătrân, înghesuindu-se care mai de care să ajungă mai apròape de cântăreț și să se ție după el. Cântărețul însă mergea liniștit înainte, ca și cum nici nu i-ar fi văzut, doar din când în când se opreà 'n loc ca să aștepte și pe cei mititei, cari veneau anevoie în urma tuturor. Așà merșeră cu toții urcând la deal, dealungul străzii de Argint, pe urmă începură să scoboare spre malul mării, pe strada de Aur și cum mergeau încet și grav, toată lumea ieșiă la porți și la ferestre și binecuvântă pe strein, dar nimeni nu se puteà apropià de el așà de mare erà mulțimea șoarecilor împrejur.

Ajunseră în sfârșit la malul mării; acolo, cântând tot înainte, streinul sări într'o barcă și începù să vâslească spre apa adâncă, iar toți șoarecii, ca orbiți se aruncară unul după altul în apă, cu ochii țintă la el, plescăind, băltăcăind și dând din coadă de plăcere. Mai departe și mai departe se ducea barca spre adânc cu cântărețul în ea, până când nu mai rămase nici un șoarece care să nu se fi scufundat și să nu se fi înomolit în fundul mocirlos al apei.

Când nu se mai văzù nici unul deasupra, cântărețul întoarse barca și veni singur la țarm.

Ce bucurie erà în acest timp pe toți locuitorii orașului! Nu se mai săturau să strige: Ura! și să-și arunce pălăriile în aer, iar clopotele bisericilor sunau în toate părțile. Când însă cântărețul se apropiè și vrù să-și ceară plata, cu toții începură să dea din cap și să strâmbe din nas, că cine n'ar fi știut să facă ce a făcut el? că cinci galbeni erà prea mult și de unde erà să-i scoată ei? că lada de bani a primăriei erà goală și multe altele de acestea. Mult timp se codi și se vâcări primarul, până în sfârșit zise: «Ascultă băiete, ce-ai făcut tu ași fi putut face și eu dacă mi-ar fi dat în gând. Așa încât, mulțumește-te

cu doi galbeni și jumătate și pleacă cu Dumnezeu».

«Cu cinci galbeni ne-am învoit, cinci galbeni să-mi dați!», răspuse streinul. «Și dacă aș fi în locul Domniilor Voastre nu m'aș mai codi, fiindcă eu știu să cânt multe cântece și s'ar putea să vă pară rău mai pe urmă». «Ce? Ne mai și ameninți, secătură?», strigă Primarul și făcù cu ochiul spre ceilalți. «Dacă nu ești mulțumit treaba dumitale», și întorcându-i spatele plecă pe aci 'ncolo.

Streinul nu răspuse nimic și numai zâmbi, un zâmbet ciudat, apoi punând fluerul la gură începù să cânte o melodie veselă și săltăreață și ce să vezi? Din școli și din odăile de joc, din curți și de pe strade, din ateliere și din brațele mamelor, copii mari și mici începură să alerge după strein, strigând, cântând, dănțuind și întinzându-i brațele. Astfel trecù ceata cea veselă din ce în ce mai mare, din ce în ce mai deasă, la deal, pe strada de argint, se scoborî la vale pe strada de Aur și ajungând la malul mării se pierdù în desișul pădurii de stejari, ce-și întindea nu departe, livada ei răcoroasă. Când ici, când colo se mai zărea printre pomi câte-un

petec din haina pestriță a cântărețului și tot mai departe și mai rar răsună râsul vreunui copil.

La început, cei mari râdeau și-și băteau joc de cântăreț. După plecarea copiilor, mult timp stătură pela porți și-i așteptară să se întoarcă. Râsul par'că înghețase pe buzele lor, căci nici-odată nimeni nu mai dete ochi cu haina pestriță a streinului și dintre tufanii pădurei bătrâne, cât trăiră nu se mai ivi ceata veselă a copiilor.

CIREȘICA DIN ZENOR

Bătrânul Honey trăia cu soția și cu familia lui într'un bordeiu de pe coasta râpoasă dela Trereen, în Zenor. Bătrâna pereche avea o jumătate de duzină de copii, toți crescuți acolo; o duceau și ei cum puteau din produsul câtorva fălci de pământ, așa de sterp, încât n'ar fi putut hrăni din belșug nici un berbec. Imprejurul bordeiului lor nu vedea decât grămezi de găoace de scoici, așa încât trecătorul ar fi putut crede, că nu se hrăneau decât cu scoici și cu bureți. Cu toate astea lucrul nu stetea tocmai așa, fiindcă foarte adesea bătrâna Honey puneă pe masă, copiilor, cartofi și chiar pește. Dumineca, din când în când, avea carne de porc și supă, iar la Paște și la Crăciun totdeauna avea pâine albă. În toată parochia nu era altă familie mai avută și mai darnică decât a bătrânului Honey. Pe noi însă nu ne interesează decât Cireșica,

fata cea mai mică. Cireșica erà sprintenă ca o căprioară și nu-i ardea decât de pozne și de dracovenii. De câte ori venea băiatul morarului în cătun și-și priponea calul de vreo tufă de cătini în marginea satului, ca s'o poată porni pe uliță strigând și întrebând dacă n'are cineva grâu de dus la moară, Cireșica se aruncă pe el și o pornea peste râpi. Iar când băiatul morarului se luà după ea și vedea că nu mai poate merge călare pe muchea prăpăstioasă a coastei, descălecă și o luà la goană pe prund, unde n'ar mai fi putut-o prinde nici cel mai ager ogar, dar încă băiatul morarului.

Puțin după ce împlinì cincisprezece ani, Cireșica începù să se simtă foarte nemulțunită, fiindcă în fiecare an mamă-sa îi făgăduia o rochie nouă, ca să se poată duce și ea la târg gătită ca cealalte fete și în fiecare an banii lipseau, iar Cireșica neavând o rochie cumsecade să puie pe ea, nu se putea duce nici la târg, nici la biserică, nici la horă. Implinì șaisprezece ani. Una din tovarășele ei își făcù o rochie nouă împodobită cu panglici și cu cordele și ducându-se până la un sat învecinat să asculte predica, îi povestì că se întorsese acasă întovărășită de o

droaie de drăguți. Toate astea scoaseră din minți pe ușurica Cireșică și o făcură să spuie mame-si că ea se duce la câmp să se bage la stăpân, ca să-și poată cumpără haine ca lumea. Mamă-sa se 'nvoi, dar ar fi vrut s'o știe undevă mai pe-aproape, ca s'o poată vedeà și ea Dumineca. Dar Cireșica strigă: «Nu, nu, nu vreau să mă bag unde-și mânâncă vaca funia» și unde se 'ndoapă oamenii cu pește și cu cartofi, iar Dumineca fac câte-o plăcintă de raci, ca să mai schimbe».

Intr'o dimineață frumoasă de vară, Cireșica își strânse dar câteva zdrențe într'o legăturică și se pregăti de plecare. Făgădui lui taică-său c'o să se bage cât s'o putea mai aproape și c'o să se întoarcă cât s'o putea mai curând. Bătrânul crezù că i-a făcut cineva fermece și o lăsă să plece, dându-i numai în grijă să se fe-rească de pirați și de marinari, ca nu cumva s'o fure vreunul.

Cireșica apucă drumul spre Ludvgan și Gulval. Merse ce merse și când nu mai văzù co-perișurile satului, curajul o părăsi. Fu cât p'aci să se întoarcă îndărăt, dar se ținù bine și merse înainte. Merse, merse, până într'un târziu a-

jungând la o răscruce pe locul ce se chemă «Movilele Doamnei» șezù jos pe o piatră și începù să plângă.

N'ar fi putut spune cât plânsese așa, dar când ridică capul și începù să se șteargă la ochi, văzù un domn venind spre ea. Par'că ieșise din pământ căci cu câteva minute mai nainte, nu fusese țipenie de om de jur împrejur.

Domnul se apropie de ea, îi spuse: «bună dimineața» și o întrebă ce caută pe-acolo.

Cireșica îi povestì c'a pleact să-și caute stăpân.

«Tii! Ce noroc pe mine!», zise Domnul. «Se vede că am călcat azi dimineața cu piciorul drept», și-i povestì că și el plcase dis de dimineață ca să tocmească o fată pentru casă. Erà vădùv și n'aveà decât un băiețel. Cireșica erà tocmai fată cum îi trebuia lui. Cu toate că rochia îi erà așa de peticită încât nu se mai cunoștea cum fusese la 'nceput, erà frumoasă și fragedă ca un trandafir și toată apa mărilor n'ar fi putut-o face mai curată decât erà.

Biata fată, fără să 'nțeleagă multe din ce-i spunea el, ziceà: «Da domnule», la toate, cum o învățase maică-sa să răspundă Preotului, și la

urma urmii, se 'nvol să se bage la el și plecară împreună. Pe drum, Domnul, îi povestì tot felul de lucruri minunate, așa încât Cireșica nici nu simți cum trece timpul, și nu băgă de seamă cât de departe o ducea.

Ajunseră pe niște poteci, așa de umbrite, încât razele soarelui abia mai pătrundeau printre frunzele pomilor, și cât de departe te-ai fi uitat, n'ai fi putut vedeà decât flori și iarbă verde. Răsurile și iasomia îmbălsămau aerul și mere roșii atârnau din pomi, deasupra potecii.

Ajunseră la un pârâiaș, care tăia poteca și cum Cireșica nu vedeà pe unde să treacă, așa de deasă erà umbra, Domnul o apucă pe după mijloc și o trecù dincolo pe sus, ca să nu cumva să-și ude piciorușele.

În acest timp poteca se strâmtă și se 'ntunecà din ce în ce. Par'că începuseră să scoboare la vale. Cireșica apucă pe domn de mână, par'că l'ar fi cunoscut de când lumea și peste puțin ajunseră la o poartă. Domnul o deschise și zise: «Intră, Cireșico dragă, am ajuns acasă la noi».

Și Cireșica abia putù să-și crează ochilor. În viața ei nu mai văzuse un loc așa de frumos. Flori de toate felurile creșteau de jur împrejur,

poame de toate felurile atârnau deasupra capului și păsări ca acolo nu mai auzise ea. Cireșica își aduse aminte că bunica îi povestea uneori de locuri fermecate. Nu cumva o fi fost și grădina asta fermecată? Nu, nu, Domnul erà mare și gros cât Preotul din sat și un băiețaș în carne și 'n oase veneà alergând pe potecă. «Tată! tată!», striga el.

După înălțime să fi tot avut doi, trei ani, dar în ochii lui erà ceva care te pătrundeà ca un sfredel și te sileà să lași ochii în jos.

N'avù răgaz Cireșica să-i spuie o vorbă, când o babă bătrână, uscată și slută ieși din casă și apucându-l de o mână, îl trase bombănind înăuntru. În pragul ușii însă, se oprì, și întorcându-se spre fată, pironì asupra ei o privire, care o pătrunse ca un vârf de cuțit, în inimă.

Domnul băgă de seamă că Cireșica se cam speriasse și căută s'o liniștească, spunându-i că bătrâna erà bunica fostei lui soții și că aveà să plece în curând.

După ce se sătură de privit la grădină, Cireșica intră cu Domnul în casă. Înăuntru erà și mai frumos decât afară. Odăile erau pline

de flori și cu toate că erà seară, soarele strălucea peste tot.

Mătușa Prudența, așa o chemà pe babă, întinse masa cu tot felul de bunătăți și Cireșica mîncă cât îi cerù inima. Pe urmă o duseră să se culce cu copilul, într'o odaie sus, deasupra casii.

Mătușa Prudența îi dete în grijă, să nu cumva să stea de vorbă noaptea cu copilul și să ție ochii închiși, chiar dacă nu i-ar fi somn, fiindcă s'ar putea întâmpla, să vază lucruri, pe cari să-i pară rău că le-a văzut. Ii mai dete în grije să se scoale a doua zi desdedimineată, să spele copilul și să-l ungă pela ochi cu o unsoare, pe care o s'o găsească pusă bine într'o cutie de sticlă, în crăpătura unei stânci. Pe urmă să cheme vaca s'o mulgă și să dea copilului o strachină de lapte proaspăt.

Toată noaptea Cireșica nu putù dormi de curiozitate. De mai multe ori nu se putù ține să nu întrebe pe copil, dar el nu-i răspundea decât atât: «Te spui la mătușa Prudența!».

A doua zi cum se lumină de ziuă, Cireșica sări din pat, se duse cu băiețașul de-l spălă la un izvor, care țâșneà limpede ca lacrima din-

tr'o stâncă acoperită cu ederă și cu mușchi, îl unse pela ochi cu unsoarea pe care o găsi în stâncă, și aducându-și aminte de vacă, începù s'o strige întocmai cum făcea la ea acasă. Și ce să vezi? O vacă mare își făcù loc printre pomi și veni pe mal lângă ea. Cum îi puse mâinile pe uger țâșniră două fântâni de lapte, cari umplură cât ai clipi din ochi ciubărul. Cireșica dete o strachină plină copilului, apoi se întoarse în casă ca să vază ce mai aveà de făcut.

Baba Prudența dădù Cireșichi de mâncare și o învăță să-i ajute la bucătărie: să bată untul în putineiu, să puie laptele la prins, să frece oalele și lingurile cu nisip și cu cenușe. Dar îi spuse să nu cumva să intre prin casă și să încerce ușile încuiate, că o să fie rău de ea.

A doua zi, după ce Cireșica își isprăvi treaba, stăpânul o chemă în grădină să-i ajute la culesul merelor și perelor și la plivitul cepei și prazului.

Ce bine-i părù Cireșichi că scapă de ochii bebei! Cotoroața stà pe un scaun și cu un ochi se uită la ciorap, iar cu cellalt la biata fată. Când și când mormăia: «Știam eu că Robin o

să aducă vreo nebună dela oraș. Mai bine o lăsa acolo unde erà!».

După ce mai trecură câteva zile, mătușii Prudența îi veni gust s'o ducă pe Cireșica prin părțile casei pe cari nu le văzuse până atunci. Trecură printr'un gang lung și îngust. Prin întuneric, Cireșica trebui să-și scoată ghetetele; pe urmă intrară amândouă într'o odaie, a cărei pardoseală erà de sticlă și de jur împrejur, pe polițe, pe jos și prin toate colțurile stăteau oameni, mari și mici, împietriți. Unii erau întregi, alții însă erau fără cap, mulți fără mâini și fără picioare. Cireșica se sperie așa de rău, încât vrù să fugă și spuse babei că n'ar mai pune piciorul acolo, să-i dea tot aurul din lume. Au-zise ea de strigoii cari mănâncă oameni și știà ea că toate astea nu erau decât vrăjitorii.

Baba rânji, și împingând-o înăuntru, o puse să frece capacul unei lăzi, să-l frece până și-o puteà oglindì fața în el. Vrând, nevrând, biata Cireșica începù să frece iar cotoroața de babă, tot împletind la ciorap lângă ea îi zicea mereu: «Freacă, freacă bine! Așa te învață!» Cireșica frecà cât puteà, dar baba tot nu erà mulțumită. Atunci ea, opintindu-se odată, apăsă așa de tare

pe colțul lăzii, încât aproape o răsturnă. Și ce să vezi? Un gemăt de durere ieși din ea, un gemăt așa de adânc, încât Cireșichii i se părură că toți oamenii împietriți din odaie înviaseră și se repeziau la ea s'o strângă de gât. De frică, leșină.

Stăpânul însă, auzi zgomotul, se repezi în odaie și văzând cele întâmplate se înfuriă pe babă și o gonî. Pe urmă luă pe Cireșica în brațe, o duse la bucătărie și stropind-o cu apă neîncepută, o deșteptă.

După aceea, Cireșica nu-și mai aducea bine aminte ce se întâmplase cu ea, dar știa că în partea cealaltă a casei era ceva înfricoșător. Acuma era ea stăpână peste toate și stăpânul ei era așa de bun și de iubitor încât un an întreg trecu ca o zi de vară. Uneori, el plecă pentru mai multe săptămâni de-acasă și când se întorcea se încuia în odaia cu strigoii și Cireșichii i se părea că-l aude vorbind acolo cu cineva. Cireșica avea acum tot ce poate dori o inimă omenească. Dar nu era fericită. Ar fi vrut să știe ce fel de oameni erau cei cu cari trăia, ar fi vrut să știe de ce ochii copilului străluceau așa după ce-i ungea cu unsoarea din cutia de

sub stâncă și ce vedeà el atunci? Intr'o dimineață, după ce-l spălă bine și-l unse pela ochi ca de obicei, după ce mulse vaca și-i dete să bea lapte, îl trimise prin grădină să-i culeagă niște flori, apoi, repede, pândind să n'o vază cineva, muiè degetul în unsoare și-și dete și ei pela ochi. Dumnezeule! Ce usturime! Alergă numai decât la pârâu să-și spele ochii care-i ardeau în cap, când colo, ce să vază? Pe fundul apei zeci și sute de domni și cucoane mititele se jucau între ei și la mijloc cine credeți că erà? chiar stăpânul ei, mititel ca și toți ceilalți se jucà și se zbenguià cu toți la un loc. Toate lucrurile par'că erau schimbate împrejurul ei. Oameni mici erau în toate părțile, se ascundeau în florile cari străluceau de rouă, se dau în leagăn pe frunzele pomilor, alergau și se furișau prin iarba înaltă. Toată ziua stăpânul nu ieși deasupra apei, iar seara veni acasă înalt și frumos cum îl cunoscuse ea. Se duse în odaia fermecată și în curând, Cireșica auzi ieșind de-acolo o muzică minunată.

Dimineața se sculă, se îmbracă în haine de vânătoare și plecă. Seara se întoarse și se încuiè iar în odaia fermecată. Astfel trecù zi după

zi până când Cireșica nu mai putu îndurà. Se duse de se uită pe gaura cheii înăuntru și ce să vază? Stăpânul cântà acolo împreună cu o sumedenie de cucoane, care mai de care mai drăguțe. Una, mai ales, îmbrăcată ca o regină cântà la pian pe lada frecată de ea și Cireșica crezù că-și pierde mințile de gelozie, când văzù că stăpânul ei o apucă de mijloc și o sărută. A doua zi, stăpânul rămase acasă ca să culeagă niște mere și chemând pe Cireșica să-i ajute, când se 'ntinse s'o sărute, ea îi trase o palmă și-i strigă să se ducă să-și sărute cucoanele ale mici cu cari se jucà sub apă, dar nu pe ea. Astfel încât, stăpânul pricepù că Cireșica nu ascultase. Mâhnit până în fundul sufletului, îi spuse că el nu mai poate s'o ție în casa lui și că îi dă drumul să se întoarcă în dărăt, la părinții ei.

O chemă în casă, îi dăruì tot felul de haine, care de care mai scumpe, i le legă într'o legătură și apucând-o de mână, luă în mâna cealaltă un felinar și o porniră așa în puterea nopții, suind mereu la deal, prin râpi și prin izvoare și abia când se lumina de ziuă ajunseră la loc deschis. Acolo stăpânul se opri, o sărută, îi spuse c'a fost pedepsită fiindcă nu ascultase,

dar că dacă s'o purtă bine de aici încolo, o să vie din când în când pela «Movilele Doamnei» s'o mai întâlnească și se făcù nevăzut. Când răsări soarele, găsi pe Cireșica plângând pe un bolovan, la marginea unei băltoace pustii. De jur împrejur, până departe, nu se vedeà țipenie de om. Biata fată plânse toate lacrimile din ea și văzând că toate sunt acum în zadar, se hotărî să se întoarcă acasă.

Părinții o crezuseră moartă, și când o văzură, se speriară de ea ca de o stafie. Le povestì ce pățise, dar nimeni n'o crezù.

Și de-atunci încolo toți spun că, Cireșica n'a mai fost niciodată sănătoasă la cap. In nopțile cu lună totdeauna, până la moarte, se ducea la «Movilele Doamnei» să-și caute stăpânul.

CRAI ROWLAND

Crai Rowland și cei doi frați ai lui mai mici, se jucau într'o zi cu mingea, iar surioara lor, Elena, stă în mijlocul lor și se uită la joc. Deodată, unul din băieți izbî mingea așa de tare, încât o asvârli drept peste biserică. Elena alergă s'o caute, dar timpul trecu și nu se mai întoarse. O așteptară frații cât o așteptară, pe urmă văzând că nu mai vine începură s'o caute, în sus, în jos, la deal, la vale, dar de Elena nici pomeneală.

Dacă văzură și văzură că nu mai vine, se duseră la vrăjitorul Merlin și-i povestiră toată întâmplarea, rugându-l să le spuie dacă nu știe cumva unde se află surioara lor.

«După cât mă bat gândurile pe mine», zise vrăjitorul, «pe bălăioara Elena trebuie s'o fi furat zânele, fiindcă a umblat împrejurul bisericii împotriva soarelui. Acum ea trebuie să

fie în Turnul Negru, la Impăratul din țara zânelor și acel care ar vrea s'o scoată de acolo, ar trebui să fie un mare viteaz».

«Dacă stă în puterile omenești s'o aduc îndărăt», zise fratele mai mare, «o s'o aduc sau o să pier pe-acolo».

«In puterile omenești stă», zise vrăjitorul, «dar vai de cel care s'ar încumeta s'o răpească fără să știe dinainte cum trebuie să se poarte pe-acolo».

Fratele mai mare al Elenei nu erà om care să șovăiască în fața primejdiei, de aceea el se rugă de vrăjitor să-i spuie ce trebuie și ce nu trebuie să facă când va plecà în căutarea ei, și după ce ascultă ce-i spuse, mai repetă odată toate în gând, ca o lecție și o porni spre Țara Zânelor.

Dar în zadar îl așteptară ceilalți să se mai întoarcă, căci timpul trecu și nici o veste nu mai veni dela el. Atunci fratele mijlociu, sătul de atâta așteptare, se duse și el la Vrăjitor și făcu întocmai cum făcuse fratele cel mare. Vrăjitorul îi spuse și lui aceleași vorbe și-l lăsă și pe el să plece în Țara Zânelor.

Dar în zadar îl așteptară timp îndelungat

mama și fratele, căci nici el nu se mai întoarse.

După ce așteptară ei mult și bine, Craiului Rowland, fratele mai mic al Elenei îi abătù și lui să plece, de aceea se duse la mama lui, Regina cea bună, îi dete în genunchi și o rugă să-l lase și pe el să se ducă în căutarea fraților și surioarei lui. Ba c'o fi așa, ba c'o fi pe dincolo, la început ea nu vrea, fiindcă Crai Rowland eră cel mai mic și cel mai iubit dintre copiii ei și dacă ar fi pierit el, nici ea n'ar mai fi putut-oduce mult; dar el se rugă așa de tare, încât la sfârșit se învol și ea. Il încinse dar cu paloșul fermecat al lui taică-său, care nu lovià nicio-dată alături și încingându-l, Regina tot spunea un descântec, ca să-i dea Dumnezeu izbândă. Și așa, Crai Rowland își luă rămas bun dela mama lui, Regina cea bună și se duse la peștera Vrăjitorului.

«Moșule», zise el, «numai odată mai spune-mi și mie ce trebuie să fac ca să aduc îndărăt acasă pe frații și pe surioara mea»

«Ei fiule», zise Vrăjitorul, «lucrurile ce trebuie să le faci ți-or părea ție ușoare, dar ascultă-mă pe mine, sunt tare grele. Mai întâiu și în-

întâiu, cum ai pune piciorul în Țara Zânelor, înainte de a da cu ochii de soră-ta, ori cu cine-istă de vorbă să nu-l lași viu. Harști! să scoți paloșul din teacă și să-i retezi capul. Astă-i lucrul ce trebuie să-l faci, iar lucrul ce nu trebuie să-l faci, e ăstălalt: oricât vei stă în Țara Zânelor, măcar de-ar fi să cazi de foame și să te usuci de sete, să nu iei strop de apă, nici înghițitură de bucată în gura ta, dacă vrei să te mai întorci vreodată pe tărâmurile noastre. Asta e». Și Crai Rowland spuse cele două lucruri în gând, odată, de două, de nouă ori, sărută mâna Vrăjitorului și plecă spre Țara Zânelor.

Merse el, merse, zi de vară până 'n seară și deodată dădù de paznicul hergheliilor Impăratului din Țara Zânelor. Crai Rowland pricepù îndată că trecuse pe tărâmul cellalt, fiindcă toți caii aveau ochii de foc.

«N'ai ști dumneata să-mi spui încotro se află Turnul Negru al Impăratului din Țara Zânelor?» întrebă el pe paznic. «Nu știu zău», răspunse paznicul, «dar mergi dumneata mai încolo și ai să dai de păzitoarea cirezilor Impăratului și ea poate că ți-o spune». Dar Crai Rowland fără o vorbă, trase din teacă paloșul fermecat, care nu

loviã nicio datã alãturi și harști! retezã cu el capul pãzitorului.

Mai merse ce mai merse și dãdù de pãzitoarea cirezilor Impãratului. «Nu știi dumneata încotro se aflã Turnul Negru al Impãratului din Țara Zânelor?» o întrebã el. «Nu știu zãu», rãspunse ea, «dar mergi dumneata puținel mai încolo, și ai sã dai de gãinãreasã și ea are sã-ți spuie, fãrã doar și poate». Dar Crai Rowland fãcù: harști! cu paloșul fermecat, care nicio datã nu loviã alãturi și capul pãzitoarei se rostogoli în iarbã. Mai merse ce mai merse și dãdù de o babã bãtrãnã îmbrãcatã într'o dulamã cafenie și întrebãnd-o și pe ea dacã nu știe încotro se aflã Turnul Negru al Impãratului din Țara Zânelor, baba-i rãspunse:

«Mai mergi așã, cam cât coala, și ai sã dai de o mãgurã verde încinsã dela poale pãnã 'n vârf de pridvoare de piatrã. Ia-o de trei ori împrejurul ei, împotriva soarelui și la fiecare datã zì așã:

«Deschide-te ușã, deschide-te ușã

Și lasã-mã sã intru».

Și a treia oarã ușã o sã se deschidã singurã și o sã poți intrã».

Crai Rowland, de bucurie, erà gata, gata să plece, când își aduse aminte ce aveà de făcut și întorcându-se trase din teacă paloșul fermecat care niciodatã nu nemerea alături și harști! retezã cu el capul babei.

Pe urmã o pornì înainte și merse și merse pânã dădù de măgura cea verde încinsã de pridvoare de piatrã. O luã de trei ori împrejurul ei împotriva soarelui, zicând de fiecare datã:

«Deschide-te ușã, deschide-te ușã
Și lasã-mã să intru».

Și când sfârși de zis a treia oarã ușa se deschise singurã și intrã înăuntru, și cum intrã, ușa făcù tranc! și se 'nchise la loc, iar Crai Rowland rămase în întuneric. Când i se mai învãțarã ochii văzù că nu erà întuneric de tot, ci un fel de luminã ca de zori. Nu se vedeau nici ferestre, nici lumânãri și el nu puteà înțelege de unde venea abureala asta de luminã. Atâta poate că trecea prin pereți și prin tavan, care erà făcut din niște bolți groase de piatrã cam străvezie, împodobitã cu tot felul de pietre lucitoare. Și cu toate că pereții erau de stâncã, înăuntru erà cald, cum e întotdeauna în Țara

Zânelor. Dacă văzù, o luă și el înainte pe sub bolțile astea, până dădù de două porți mari și grele cari erau puținel crăpate. Iar când le deschise de tot, ce priveliște măreață i se înfățișă ochilor ! O sală mare și largă de par'că ar fi cuprins măgura întregă. Tavanul erà rezimat pe niște stâlpi așa de înalți și de groși încât stâlpii unei catedrale ar fi părut jucării pe lângă ei; de sus până jos erau de aur și de argint săpat în fel de fel de chipuri, iar între ei și de jur împrejurul lor, ce credeți că erau ? Ghirlande și cununi de flori făcute din diamante și zmaralde și toate felurile de nestimate. Până și locurile unde se împreunau bolțile, erau împodobite cu ciorchine de diamante și de rubine, de mărgăritare și alte pietre scumpe. Toate bolțile se împreunau în mijlocul tavanului și de acolo atârnă în jos, la capătul unui lanț de aur, o lampă uriașă făcută dintr'un mărgăritar străveziu, iar în mijlocul mărgăritarului un păianjen uriaș de aur se învârtea fără încetare, luminând sala cea mare ca și cum razele soarelui apune ar fi pătruns în ea.

Mobilele erau o minune de bogăție, iar la unul din capetele sălii, pe un culcuș de mă-

tase, de catifea și de fir, stă blonda Elena, pieptănându-și părul ei de aur cu un pieptene de argint.

Când văzù pe Crai Rowland sări drept în picioare și strigă:

«Vai de tine, copil fără noroc
Ce cauți tu aici?
Frățiorul meu cel mai iubit
De ce n'ai stat acasă?
Știu, că o sută de vieți să fi avut
Pe toate mi le-ai fi dat
Dar vai și-amar de noi amândoi
Dacă Impăratul va fi aflat».

Stătură pe urmă jos amândoi și Crai Rowland îi povestì tot ce făcuse el, iar ea îi istorisì cum veniseră cei doi frați mai mari s'o scape din Turnul Negru, cum fuseseră amândoi fermețați de Impărat și cum steteau acum îngropați de vii în pivnițele palatului.

Dar tot vorbind ei așa, Crai Rowland simți că i se face foame și rugă pe soră-sa să-i dea ceva de mâncare, căci uitase de tot ce-i spusese Vrăjitorul.

Soră-sa se uită lung la el și dădù jalnic din

cap, dar nu-i putu spune nimic, fiindcă și ea eră fermecată.

Se sculă dar și-i puse dinainte o strachină mare de aur plină cu pâine și cu lapte. Dar când să ducă lingura la gură, Crai Rowland se uită la soră-sa și deodată își aduse aminte pentruce se află el acolo. Zvârli strachina jos și zise: «Nici o fărămătură de pâine, nici un strop de apă nu voiu pune în gura mea până nu ne-om vedeà scăpați de-aici». Cum ziceà vorbele astea, iată că se aude un sgomot mare ca și cum cineva s'ar fi apropiat cu pași grei și un glas răgușit strigă:

«Fii, fii, fo, fom,
Miroase-a carne de om,
Viu sau mort, cu sabia mea
In două-l voiu tăia».

Și deodată porțile grele se dădură singure în lături și Impăratul din Țara Zânelor se repezi turbat înăuntru. «O să mă tai, tu, Spurcăciune, dacă ți-o da mâna!», strigă Crai Rowland și se aruncă la el cu paloșul ridicat. Se luptară ei, se luptară și iar se mai luptară, până ce Impăratul din Țara Zânelor dădù în genunchi și-l rugă pe

Crai Rowland să-l ierte. «Te iert», zise el, «dacă făgăduiești să-mi învii frații, să deslegi pe soru-mea de fermece și să ne lași să plecăm toți, vii, nevătămați de-aici».

«Bine», zise Impăratul din Țara Zânelor și ridicându-se în picioare, se duse la o ladă de unde scoase o sticlă plină cu o apă roșie ca sângele, cu care unse pe cei doi frați pela urechi, pela gene, pela rădăcinile nasului, pe lângă buze, pela buricul degetelor și deodată, cei doi frați săriră drept în sus, ca deșteptați dintr'un somn greu.

Pe urmă descântă ceva la urechea fetei și o deslegă de fermece, apoi toți patru ieșiră din sală, trecură pe sub bolțile cele de piatră și ieșind din Turnul Negru o porniră spre țărmurile noastre fără să mai întoarcă capul să se uite îndărăt.

Ajunseră acasă, la mama lor, Regina cea bună, care-i primi cu mare alai și bucurie, și de-atunci încolo, Elena avu grijă să nu mai meargă nicio dată împrejurul bisericii împotriva Soarelui.

JACOB CEL NĂZDRĂVAN

În zilele Regelui Arthur, locuia tocmai în Cornwall, la capătul Angliei, un moșier bogat, care avea un singur fiu, anume Jacob. Jacob era ager la minte și iute la răspunsuri și unde vedea că nu poate reuși cu forța, reușea cu istețimea și cu șiretenia. Nimeni nu se putea lăuda că-l păcălise pe Jacob, el însă păcălise pe mulți.

În acel timp trăia în muntele Cornwall un uriaș înalt de doi stânjeni și gros cât un turn de biserică. Fața lui era așa de fioroasă, încât, de jur împrejur, toate satele și orașele îi tremurau de frică. Toată ziua stă ascuns într'o peșteră și când i se făcea foame, ieșea de acolo și scoborându-se în vale, înhăța tot ce-i ieșea în cale. Bieții oameni, cum îl vedeau că vine se încuiau în case, lăsându-și vitele prin bătătură. Uriașul arunca câte șase boi la spinare, atârna câte-o

duzină de oi și de porci la cingătoare, cum ai atârna un pachet de lumânări de seu și pleacă pe-acî 'ncolo fără ca nimeni să 'ndrăznească să-i stea împotriva.

Într'o zi, pe cînd mai marii orașului se sfătuiau ce să facă ca să scape de Ūriaș, Jacob, întîmplîndu-se să fie și el de față, întrebă ce răsplată s'ar da aceluia care l'ar omori. Cum auzi, că toate comorile ascunse în munte ar fi ale lui, își puse în gînd să-și încerce norocul.

Așadar, într'o seară de iarnă întunecoasă, luînd cu el o sapă, o lopată și un corn de vîntătoare, se duse drept la munte și începî să sape o groapă adîncă chiar dinaintea peșterii Ūriașului. Pînă dimineața groapa eră gata și Jacob o acoperi cu crengi și cu paie apoi presărînd pe deasupra pămînt o ascunse de nu se mai cunoscu nimic. Cum sfârși treaba se duse de partea cealaltă a gropii cît mai departe de gura peșterii și n'apucă bine să răsară soarele că el și începî să sune din corn de-ți luă auzul. Ūriașul, deșteptat din somnul cel mai dulce, sări drept în sus și repezindu-se înfuriat afară, strigă: «Necioplitule! Cum îndrăznești să vii aici să-mi strici liniștea? Am să te prinz să te bag la fri-

gare!». Dar nu sfârși bine vorba și se prăbuși în groapă cu crengi cu tot, făcând să se cutremure muntele din temelie. Jacob se prăpădea de răs pe marginea gropii și după ce-și bătù nițel joc de el, îi dădù una cu sapa'n cap, și-l omorî pe loc.

După aceea, acoperi groapa cu pământ și se duse în peșteră să caute comorile. Când auziră mai marii orașului că Uriașul a fost răpus, ieșiră întru întâmpinarea lui Jacob cu o sabie frumoasă și cu un brâu brodat, pe care scria cu slove de aur:

«Acesta e Viteazul
Care-a ucis Uriașul».

Vestea despre izbânda lui Jacob se duse până departe, așa încât, un alt uriaș, anume Blunderbore, jură să-și răsbune ruda și să răpună pe micul biruitor. Uriașul acesta trăia într'un castel fermecat în mijlocul unei păduri pustii. La câteva luni după aceea, se întâmplă că Jacob, trecând prin acea pădure să se oprească ostenit lângă o fântână și să adoarmă acolo. Pe când dormea el așa, Uriașul veni să ia apă și citind vorbele scrise pe brâu, află cine eră, îl

înhăță la spinare fără multă gândire și porni cu el spre castelul cel fermecat. În drum, foșnetul crengilor lovite de Uriaș deșteptă pe Jacob din somn și care nu fu groază lui când se văzù în spatele dihaniei fioroase. Ajunseră la castel. De jur împrejur pământul erà acoperit numai de oase de om și inima lui Jacob se făcù cât un purice la această priveriște. Uriașul îl încuie într'o odaie și plecă prin pădure să se sfătuiască cu un frate al său ce locuia nu departe. Cum plecă el, odaia începù să se văicărească și un glas miorlăit tot ziceà dintr'un colț:

«Fă tot ce poți ca să scapi de grabă,
De nu vrei să fii a dihaniei pradă;
Căci el s'a dus l-al său frate, iată,
Ca să vie împreună să te mănânce îndată!».

Și aruncându-și ochii pe fereastră, Jacob și zări pe cei doi uriași întorcându-se repede acasă.

«Acuma, pe vieață și pe moarte», șopti el și repezindu-se la niște funii groase ce erau aruncate în colțul odăii făcù un laț la fiecare din capete și pândind clipa în care Uriașii se apropiară să deschilie poarta cea grea a castelului, le

aruncă la fiecare lațul pe după gât și răsucind capetele celelalte pe după o grindă, începù să tragă cât îl țineau puterile. În curând uriașii începură să se facă negrii la față și trupurile lor moleșite alunecară pe frânghie. Jacob, văzând că s'a isprăvit cu ei, le tăie mai întâiu capetele, pe urmă scoțându-le cheile dela brâu începù să descuie toate odăile, când, ce să vezi? într'una găsi trei fete, cari de cari mai frumoase, legate cap la cap, de coade — și aproape leșinate de foame. Le dete drumul și cheile castelului și plecă de-acolo. Cum i se cam isprăviseră banii de drum și se grăbiă s'ajungă acasă, o luă la goană prin pădure și merse și merse până se rătăci. Orbăcăi în sus și'n jos fără să'ntâlnească țipenie de om și tocmai în spre seară ajunse într'o vâlcea unde văzù o casă mare. Bătù în poartă și așteptă, dar cine credeți că veni să-i deschidă? Alt Uriaș cât toate zilele cu două capete. Uriașul ăsta erà foarte prefăcut. El spuse bună seara lui Jacob, îl pofti în casă, îi dădù să mănânce și-i arată unde să se culce. Peste noapte însă, Jacob, cum nu puteà de loc adormi, îl auzi făcând fermece și boscorodind în odaia de alături:

«Dormi tu acuma la mine, lasă,
Dar să vedem până mâine dimineață,
Măciuca mea n'o să-ți vie de hac?».

«Da; da, spune tu înainte», șopti Jacob și sculându-se din pat, puse un sul în locul lui și se ascunse într'un colț al odăii. Când, spre dimineață, ce să vezi? Uriașul veni înăuntru și începù să tragă cu măciuca în pat de ai fi crezut că n'a mai rămas oscior întreg în trupul lui Jacob.

A doua zi, disdedimineață, Jacob se sculă și râzând pe sub mustață, mulțumi uriașului pentru buna găzduire. «Cum ai dormit?» îl întrebă uriașul. «N'ai simțit nimic azi noapte?» «Nu», răspunse Jacob, «doar un șoarece m'a izbit de vre-o două trei ori cu coada». Minunându-se peste măsură, uriașul îl chemă să prânzească și-i puse dinainte o strachină cu șapte ocale de terci.

Nevrând să arate uriașului că e prea mult pentru el, Jacob își legă sub haină un sac de piele și când nu se uita uriașul dedea drumul terciului în el. Apoi după ce isprăviră de mâncat, Jacob luă un cuțit și spunând uriașului că

are să-i arate un șiretlic, tăie cu el sacul și tot terciul ieși afară. «Acuma să te văd, vere!», îi strigă el și uriașul, nevrând să se lase mai pe jos, apucă cuțitul și tăindu-și beregata, căzù mort la pământ.

Cum se întâmplă, că, cam tot în acelaș timp, băiatul regelui Arthur, auzind că în Wales, eră o fată frumoasă, care aveà șapte draci în ea, se tot rugă de taică-său să-i dea un cal și bani de drum, ca să plece să-și încerce norocul. Acesta, după multă împotrivire, se 'nvoi să-l lase să plece și prințul porni la drum luînd cu el doi cai, dintre cari unul încărcat cu bani. Merse el ce merse și ajunse într'un oraș unde văzù oameni mulți adunați în drum, dinaintea unei case. Ii întrebă de ce stau acolo și ei răspunseră că păzesc pe un mort, pe care nu-l lasă să-l ducă la groapă, până ce nu le vor plăti rubedeniile lui, toți banii pe cari li-i datorà mortul cât trăiă. Prințul rămase uimit de atâta negliuire și le zise: «Duceți mortul de-l îngropați și cine aveà ceva de luat dela el, să vie la mine». Așadar duseră mortul de-l îngropară și tot orașul veni la prinț, pretinzând că aveà ceva de luat dela mort. Prințul dădù în dreapta

și'n stânga până rămase aproape fără nici o lețcae.

Din întâmplare, Jacob cel năsdrașvan se află și el acolo amestecat prin lume și văzând mărinimia Prințului, prinse dragoste de el și se'nvoî să-i slujească.

A doua zi plecară amândoi la drum, dar cum treceau prin oraș, o babă se repezi după prinț și-i strigă: «Imi datoră și mie doi gologani de acum șapte ani! Plătește-mi și mie, cu dobândă cum ai plătit tuturor!». Și băgând mâna în buzunar, prințul dădu babei tot ce-i mai rămăsese. Apoi plecară mai departe. Umblară toată ziua și când începù să 'nsereze, prințul întrebă pe Jacob: «Jacobe, unde tragem noi astă seară?». «Om face noi ce-om face», răspunse Jacob. «La vre-o două poștii de aici am eu un moș, care m'așteaptă. E mare cât un munte și poartă trei capete! Cinci sute de ostași îmbrăcați în zale nu-i pot ține piept». «Aoleu!», zise prințul, «n'o să-i ajungem nici la o măsea!», «Las'pe mine!», zise Jacob. «Stai colea și așteaptă până m'oi întoarce». Și pornî în goană spre palatul uriașului. Cum ajunse începù să bată așa de tare în poartă, încât toate dealurile dinprejur ră-

sunară iar dinăuntru, glasul Uriaşului mugì, ca un tunet: «Cine-i acolo?».

«Finul dumitale, Jacob», răspunse acesta.

«Şi ce caută finul meu Jacob la vremea asta la mine?».

«Veşti rele, moşule, veşti rele», se văicări Jacob. «Vine, prinţul cu o mie de oameni îmbrăcaţi în zale ca să te ucigă şi să-ţi ia averile!».

«Vai de mine! Vai de mine! Ce să mă fac fine? Na cheile, încuie-mă, ferecă-mă, fă ce-i şti numai nu spune la nimeni că sunt aci!», şi râzând pe sub mustaţă, luă cheile, încuiè pe uriaş şi întorcându-se la Prinţ, îl aduse la castel, unde mâncară şi benchetuiră toată noaptea, uitând de tot pe bietul uriaş, care stă mai mult mort decât viu într'o pivniţă, sub palat.

A doua zi, Jacob încărcă pe prinţ de aur, de argint şi de nestimate şi-l trimise să aştepte la trei poştii depărtare, ca nu cumva uriaşul ieşind la lumină, să miroasă pe unde e. Pe urmă îl scoase şi pe acesta din pivniţa în care erà ascuns. Uriaşul nu mai ştia cum să-i mulţumească că i-a scăpat vieaţa şi-l tot întrebà ce răsplată să-i dea pentru fapta asta. Jacob cerù o tichie şi o manta zdrenţăroasă, care stătea la

capul patului împreună cu o sabie ruginită și cu o pereche de papuci vechi. «Ale tale să fie», zise uriașul și luându-le de unde erau puse, i le dădù. «Mantaua asta», zise el, «când o vei pune pe tine te va face nevăzut, tichia te va face înțelept, papucii te vor face să zbori ca vântul și ca gândul iar sabia asta, să știi că n'a izbit niciodată alături. Ia-le și du-te cu Dumnezeu».

După ce mulțumì moșului său, Jacob se duse drept la prinț și după ce mai merseră ce mai merseră ajunseră la casa fetei pe care o căutau. Aceasta, cum auzi că i-a sosit un pețitor, porunci să se pregătescă o masă mare. Șezură cu toții de mâncară și după ce isprăviră, fata se șterse la gură cu o basma și zise prințului: «Mâine dimineață să-mi aduci basmaua asta, că de unde nu, eu îți tai capul», și zicând acestea, o puse în sân. Prințul se duse să se culce plin de obidă și de grijă, dar Jacob își puse în cap tichia uriașului și tichia îl învăță ce să facă. Pela miezul nopții fata chemă pe draci s'o ducă la Scaraoțchi, iar Jacob, punându-și mantaua «fă-te nevăzut», și papucii sburători, ajunse acolo odată cu ea. Fata dădù

basmaua lui Scaraoțchi, care o puse pe o poliță în palatul lui, de unde Jacob luînd-o, o duse înapoi stăpânului său. A doua zi când fata îi ceru basmaua, prințul o scoase din buzunar și i-o dădù. Fata se 'ntunecă, dar își ținù firea și-i spuse că mai are o 'ncercare și anume să-i arate a doua zi buzele pe cari le-a sărutat ea în noaptea aceea, că de unde nu, capul îi va stă unde-i stau picioarele. «Ah! zise prințul «ce ușor ți le-aș arătă dacă m'ai sărută pe mine!» Ea râse și cum veni miezul nopții se duse la Scaraoțchi și certându-l că pierduse basmaua, îl sărută pe buze și începù să rîză aducându-și aminte de vorbele prințului. Jacob însă eră acolo și cum plecă ea, harști! tăie capul diavolului celui bătrîn și ascunzându-l sub manta, nevăzut de nimeni îl aduse prințului. A doua zi când îi zise fata să-i arate buzele pe care le sărutase ea în noaptea aceea, prințul îl luă de coarne și-l azvârli înaintea ei. In aceiași minută toate fermecile se risipiră și dracii fugind din trupul fetei, o lăsară curată și mai frumoasă ca totdeauna. Prințul se cunună cu ea și în curînd plecară cu toții spre palatul regelui Arthur. Acesta, auzind de toate isprăvile făcute de Ja-

cob și de ajutorul dat fiului său, îl făcù cavalier al mesei rotunde.

Nu mult după aceea, văzând că soarta îl ajutase în toate, Jacob hotărî să pornească din nou în lume și ducându-se înaintea regelui, îl rugă să binevoască a-i da un cal și cele trebuitoare pentru drum, ca să poată plecà în căutarea uriașilor care mai rămăseseră nerăpuși în țară. Auzind de acest nobil plan, regele îi dădù tot ce-i făcea trebuință pentru drum și luînd cu el căciula «fă-te nevăzut», sabia, papucii și mantaua, încălecă și plecà în lume.

Umblă el ce umblă, prin păduri, fără nume prin munți și prin vâlcele, când într'o zi, la mijlocul unui codru înfricoșat auzi niște strigăte și vaete ca din gură de șarpe. Nu trecù mult și din desiș văzù ivindu-se un uriaș, care târà, de păr, după el, ca și cum ar fi târît o pereche de mânuși, pe un nobil cavalier cu dama sa. Jacob își simți inima cuprinsă de o așa milă, încât descălecă la minut, își puse mantaua «fă-te nevăzut» și repezindu-se cu sabia dădù uriașului o lovitură așa de zdravănă, încât îi reteză amândouă picioarele dela genunchi. Pădurea întreagă se cutremură și nobilul cavalier cu la-

crimi în ochi mulțumî binefăcătorului său pof-tindu-l să vie să se ospăteze în castelul său, nu departe de acolo. Jacob însă, îi răspunse că nu se va liniști până nu va dà de vizuina uriașului și auzind că acesta locuie într'o peșteră, sub munte împreună cu un frate mai fioros decât el, o porni numai decât într'acolo, făgăduind nouilor săi prieteni, că la întoarcere, nu-i va uită.

Nu mersese mai mult de o poștie și jumătate, când zări peștera și la intrarea ei pe fratele uriașului stînd pe un bolovan de stîncă, cu măciuca țintuită cu piroane, la picioare. Pasă-mi-te își așteptă fratele să vie acasă cu vînatul pentru masă. Ochii lui bulbucați luceau ca jăratecul, obrajii lui par'că erau două șunci, barba sîrmă răsucită și pletele care-i cădeau pe umeri par'că erau niște șerpi încolăciți. Jacob descălecă și punându-și mantaua «fă-te nevăzut» se apropié binișor de el și-i șopti la ureche: «Bine te-am găsit moșulică! Imi dai voie să te trag nițel de barbă?». Uriașul în timpul acesta nu-l putea vedea și Jacob apropiindu-se bine, pac! îi trase una cu paloșul în cap dar nu-l nemeri bine și-i tăie numai nasul. Cum simți aceasta, uriașul în-

cepù să urle și să dea în toate părțile cu măciuca par'că și-ar fi ieșit din minți. Jacob în acest timp se apropiè pela spate și înfigând sabia în el până la mâner, îl omorî pe loc. Pe urmă tăindu-i capul, îl trimise împreună cu al fratelui său, regelui Arthur. După aceea intră în peștera uriașilor ca să puie mâna pe comorile lor. După multe cotituri ajunse într'o sală pardosită cu lespezi de piatră, în cari fierbeà de-o parte o căldare și de alta erà o masă mare la care mâncau de obicei uriașii. In fund erà o fereastră cu gratii de fier, prin care uitându-se Jacob văzù o mulțime de robi, cari începură să cază în genunchi și să se roage să le dea drumul de-acolo, până nu vin Uriașii acasă să aleagă pe cel mai gras dintre ei și să-l mănânce. Jacob descuiă ușa și le dădù drumul împărțindu-le în părți la fel de mari toate comorile din peșteră.

Abià a doua zi la răsăritul soarelui isprăvind de împărțit bogățiile Uriașilor, încălecă și se 'ndreptă spre castelul cavalerului pe care-l scăpase dela moarte. In cinstea lui se dădù un ospăț, care ținù trei zile și trei nopți și la care fu poftită toată boerimea din împrejurimi. Toc-

mai însă când cheful erà mai în toi, sosi un siujitor cu vestea că un alt uriaș cu două capete, auzind de moartea rubedeniilor sale, venea tocmai din munții Scoției, cu o falcă 'n cer și cu alta 'n pământ să se răzbune pe Jacob. Dinaintea lui fugeà lumea ca pleava și nu mai erà decât la o mică depărtare de castel. Toată lumea se ridică în sus înfiorată, dar Jacob zicând printre dinți: «Am eu ac și de cojocul lui», rugă aleasa adunare să iasă în curte ca să fie față la luptă.

Castelul în care se aflau, erà așezat în mijlocul unei insule mici înconjurată de un șanț adânc. Deasupra șanțului erà un pod, pe care Jacob porunci să-l taie așa încât la un cap să nu mai poată trece greutatea mari peste el. După aceea, punându-și mantaua «fă-te nevăzut», ieși întru întâmpinarea Uriașului cu sabia în mână. Uriașul, îl mirosi numai decât cu toate că nu putea să-l vadă și-i strigă:

«Fii, fii, fo, fom,
Miroase-a carne de om
Viu sau mort în moara mea,
Oasele-i voi măcinà».

«Ai vrea tu», răspunse Jacob și aruncând manta jos, își puse papucii zburători și o luă la fugă cu uriașul după el. La fiecare pas al acestuia pământul se cutremură până în temelii și doamnelor care priveau la luptă începuseră să li se facă frică. Atunci Jacob, ca să puie capăt alergăturii, trecu pe pod, ca o săgeată și se făcu nevăzut în castel.

Uriașul, cu măciuca în mână, se repezi greoi după el, dar cum puse piciorul pe scândură trosc! podul se rupse drept în două și uriașul se rostogoli ca o balenă în apă. Mare haz făcea acum Jacob de el după marginea șanțului, căci cu toate zvârcolirile lui și cu toate că spumegă de mânie, uriașul nu se putea ridica din apă. Insfârșit, Jacob luă o funie și aruncând-o după capetele lui, îl sugrumă, apoi înhămând doisprezese armăsari îl trase pe mal, îi tăie capetele și le trimise regelui Arthur.

După ce petrecu încă câteva zile și se veselii în castelul prietenilor săi, Jacob plecă din nou în lume și după umbriet mult ajunse într-o seară la picioarele unui munte înalt. Bătù la ușa unei colibe, unde-i deschise un moș bătrân cu părul alb. «Moșule», zise Jacob. «M'am rătăcit. N'ai

putea să mă găzduiești în noaptea asta?» «Fii bine venit, fiule», răspunse moșul și Jacob intrând în casă, șezură amândoi lângă foc. Deodată bătrânul începù să vorbească astfel: «Fiule, eu știu că tu ești acel care a ucis mulțime de uriași. În vârful muntelui acesta e un castel fermecat în care locuște unul numit Galigantua împreună cu un vrăjitor prieten al său. Pivnițele castelului sunt pline de cavaleri de domnițe, pe care-i ține închiși acolo, sub formă de păsări și de dobitoace. Dar cea mai de plâns din toți e fiica unui Duce, pe care au răpit-o din grădina tatălui ei, într'un car tras de șase balauri întraripați. Ea e închisă acum acolo sub forma unei căprioare albe. Mulți cavaleri au încercat s'o scape, dar n'au putut, căci cei doi balauri ce păzesc la poarta castelului ucid cu suflarea lor înveninată pe oricine îndrăznește să se apropie. Tu însă fiule, ai să poți trece printre ei, nevăzut, și la ușa castelului ai să găsești scris cu slove mari în ce fel trebuie să faci ca să risipești fermecile».

A doua zi, disdedimineată Jacob se 'mbracă cu mantaua fermecată, își puse căciula în cap și papucii în picioare și luând în mână sabia în-

cepù să urce spre castel. Cum ajunsese în vârf dădù cu ochii de cei doi balauri, cari nevăzându-l, îl lăsară să treacă viu nevătămat printre ei. Ajunse la poarta castelului, unde găsi o trâmbiță de aur atârnată de un lanț, de argint, pe care erau săpate vorbele următoare:

«Acel ce va suflă în trâmbița aceasta
Va înfrânge Uriașul».

Nu sfârși bine de citit cea din urmă vorbă, că Jacob și duse trâmbița la gură. La moment castelul se cutremură din temelii, iar Uriașul și Vrăjitorul, simțind că li s'a apropiat ceasul cel de pe urmă, își pierdură capul și începură să alerge în coace și încolo, frângându-și mâinile și zmulgându-și părul din cap. La urmă uriașul își aduse aminte că trebuie să se lupte și repezindu-se să-și ridice măciuca de jos, Jacob tocmai atunci îl zări și se aruncă asupra lui. Dintr'o lovitură îi taie capul. Atunci Vrăjitorul se înalță deodată în văzduh și se făcù nevăzut într'un vârtej. Castelul se topi într'un nor și toți robii din el, cavalerii și domnițele reveniră la forma lor adevărată și cu lacrimi în ochi începură să mulțumească binefăcătorului lor. Du-

pă aceea, Jacob trimise regelui Arthur și capul lui Galigantua și a doua zi plecară cu toții spre curtea regelui Arthur. Acesta, drept mulțumire pentru toate isprăvile făcute de Jacob, rugă pe Duce, să-i dea în căsătorie pe fiica lui scăpată din robie, apoi, dăruindu-le un castel și câteva moșii în curând făcură nuntă mare la care toată țara se veselì. Și de atunci încolo, Jacob trăi fericit cu soția lui și o fi mai trăind până 'n ziua de astăzi, dacă n'o fi murit.

CINE A FĂCUT MUNTELE WREKIN

Erà odată ca niciodată un uriaș bătrân și rău, care nu știu din ce pricină prinsese necaz pe primarul din Shrewsburry. De aceea ce se gândi el? Să puie o stavilă în drumul râului Severn, ca să-l abată din cale și să-l facă să se reverse asupra orașului.

Luând dar o lopată cât toate zilele de pământ, o porni haide-haide, haide-haide, cu pasul lui greoiu și merse și merse căutând să găsească drumul spre Shrewsburry. Nu știu însă cum făcù, că se rătăci și'n loc să ajungă la Shrewsburry, ajunse tocmai lângă Wellington, gâfâind și abiă mai putându-și duce sarcina. Un biet cârpaci care locuia în Wellington și se ducea odată pe săptămână la Shrewsburry să ia acasă ghetele și cizmele mușteriiilor ca să le dreagă, tocmai venea pe drum cu sacul plin cu rupturi la spinare.

«Ia ascultă», zise uriașul, «mai e mult până la Shrewsburry?».

«Până la Shrewsburry? Ce doriți dumneavoastră să faceți la Shrewsburry?».

«Vreau să mă duc să răstorn lopata asta de pământ în mijlocul Severnului ca să-l fac să se reverse asupra orașului. Am eu o răfuială veche cu primarul de-acolo».

«Vai de mine!», zise cărpaciul în gândul lui, «să-mi pierd eu toți mușterii?» și tare: «Ehei! până la Shrewsburry mai aveți o bucățică», zise el. «Vedeți dumneavoastră sacul ăsta plin cu rupturi din spatele meu? Pe toate le-am dat gata de când am plecat de-acolo!».

«Tii!» răspunse uriașul cu necaz. «Apoi dacă e așa, să rămâie pe altădată!». Și răsturnând lopata, dădù drumul pământului chiar pe locul unde se află, pe urmă curățindu-și cizmele pe marginea lopeții, se întoarse acasă.

Dar în locul unde a răsturnat lopata a rămas până în ziua de azi Muntele Wrekin și alături de el, până azi se mai vede o movilă mai mică, care e mormanul de pământ ce l'a răzuit după tălpi când și-a curățit cizmele de lopată.

URIAȘUL ORB

La Dalton, în Yorkshire, este o moară care a fost reconstruită de curând. Dar acum șase ani când am fost eu pe-acolo, casa cea veche era încă în ființă. Dinaintea ei se află o movilă, care purtă numele de «Mormântul Uriașului» și înăuntru se păstră o spadă ruginită de care lumea spune că ar fi fost briceagul lui. În moara aceasta locuise el mulți ani și de câte ori prindea vre-un om, îi măcina oasele ca să-și facă pâine din ele. Intr'o zi prinse un băetan de prin împrejurimi și în loc să-l omoare, îl tocni de argat, căci era singur și avea nevoie de o slugă. Ani dearândul, fără odihnă, îi slujì Jacob cu credință, până când, într'o bună dimineață, cum se apropiă târgul Sfintei Marii i se făcù dor de-acasă și se rugă de uriaș să-i dea voie să se ducă să-și vadă părinții și satul în care se născuse, dar uriașul ursuz, îi răspunse

scurt că nu se poate. Dacă văzù așa, Jacob se necăji și el și așteptă până după masă când Uriașul ațipi în moară cu capul pe un sac de făină. Apropiindu-se atunci binișor văzù lângă el briceagul care-i alunecase din mână, căci admise mâncând, și apucându-l cu amândouă mâinile îl înfipse cât putù mai adânc în singurul lui ochi. Uriașul se deșteptă într'un urlet de durere și alergă împleticindu-se până la ușă, pe care o astupă cu spatele său ca să nu mai poată ieși sluga din moară. Ce să facă Jacob acum? Inima i se făcù cât un purice de frică, când deodată, îi veni o idee. Uriașul aveà un câine pe care-l iubeà nevoe mare și care dormise alături de el. Jacob îl omorî, îl jupui și îmbrăcându-se cu pielea lui, trecù în patru labe, lătrând printre picioarele Uriașului, care nebănuind nimic îl lăsă să scape cu viață.

E U

Intr'o căsuță mică din vârful muntelui, departe de orice sat, trăia, nu de mult, o biată văduvă săracă cu băiețașul ei de șase ani.

Ușa casii dedea tocmai în marginea pădurii și de jurîmprejur nu vedeai decât râpi, stânci și pustiu. Nici o casă, nici un semn de vieață în orice parte te-ai fi uitat. Singurele lor vecine erau zânele din vâlceă și licuricii cari forfoteau noaptea în iarba înaltă de lângă cărare.

Câte povești nu știa ea să spuie despre piticii cari se strigau unii pe alții prin vârfulurile fagilor și despre luminițele cari dănțuiau prin fața geamului în nopțile întunecoase! Dar cu toată singurătatea, rămânea pe loc în căsuța în care apucase să trăiască.

Seara, după cină, când focul era pe stinse și nu se știa cam ce ar fi putut să se întâmple, aruncă pe foc un braț de vreascuri, cari lumi-

nau toată odaia și se băgă repede cu cap cu tot, sub plapumă.

Drăcușorul ei de băiat însă nu se învoia la aceasta. Și oricât l'ar fi strigat ea și l'ar fi rugat să se suie în pat, el se făcea că n'aude și se jucă pe lângă foc.

Totdeauna fusese neascultător și nu vruse să ia în seamă povețele ei.

Intr'o noapte, tocmai prin postul Crăciunului, când vremea eră rea, vântul izbiă în ușă și zgâlțâia cercevelele ferestrelor, iar ielele și zânele umblau forfota pe-afară, biata femeie nu se putu culcă fără să-l vadă și pe el în pat, și de aceea începù să-l îmbie:

«Ce mai pătuc bun și căldicel, ca să dormi în el pe o noapte ca asta!». Ți-ai găsit! El par'că nici n'auzeà.

Il amenință că o să-i tragă câteva. Nimic. Cu cât îl rugă și-l certà, cu atât se încăpățână să nu se culce, iar când îi strigă supărată: «Stai tu, că or să vie zânele să te ia!» el începù să râză și-i răspunse: «măcar de-or veni să am și eu cu cine mă jucă odată!».

Așà încât biata femeie se culcă plângând, sigură că după asemenea vorbe avea să se în-

tâmples cevâ înfricoșător. Nerodul ei de băiețel sta pe un scaun lângă foc și da din picioare.

Nu stătù mult așa, când deodată auzi un fâl-fâit de aripi și din horn, chiar alături de el, se lăsă o fetiță, mică, mică de tot; să tot fi fost înaltă de-o șchioapă. Părul ei par'că erà de argint, ochii erau verzi ca iarba și obrăjorii ru-meni, ca două mere coapte. Băiețașul se uită mirat la ea.

«A!..» zise el. «Cum te chiamă?».

«Eu», răspunse ea, cu un glas cam pițigăiat, dar dulce, și se uită drept la el: «Dar pe tine?».

«Tot Eu», răspunse el și începură să se joace.

Fetița îi arată câteva jocuri frumoase. Ea făcù animale din cenușă, cari se mișcau ca și cum ar fi fost vii, pomi cu frunzulițe verzi, cari tremurau peste niște căsuțe mititele, oameni și femei, care începură să umble și să vorbească, când suflă peste ei.

Dar focul fiind pe stinse și lumina scăzută, băiețașul începù să scormonească jarul cu un băț, ca să-l facă să licărească, când deodată, o scânteie roșie sărì din sobă și nu-și găsi alt loc unde să cadă decât pe piciorul fetiței.

Ea scoase un țipăt așa de ascuțit încât băie-

țașul dădù drumul bățului și-și astupă urechile cu amândouă mâinile; par'că tot vântul după lume ar fi șuerat printr'o singură gaură de chee.

Deodată, în horn, se auzì un alt zgomot — și de data asta, băiețașul nu mai stătù să vadă cine e, ci repezindu-se în pat, se ascunse cum putù mai repede printre perne și de-acolo, ținându-și răsuflarea, ascultă să vază ce aveà să se mai întâmple.

Un glas răstit se auzì din horn:

«Cine-i acolo și de ce țipi așa?».

«Eu sunt», suspină copilul de zână. «Mă doare piciorul! Mi l'a ars! Oooh!».

«Cine l'a ars?»., întrebă glasul supărat — de data asta se auzì mai aproape și băiețașul deschizând un ochi de sub cearșaf, văzù o față albă uitându-se pe gura sobii.

«Tot Eu», răspunse copilul de zână.

«Păi dacă ți l'ai ars tot tu», răspunse zâna necăjită «pentru ce mai faci atâta gălăgie?» și întinzând un braț lung și uscat apucă pe fetiță de ureche și scuturând-o cât puteà o trase afară pe coș.

Mult timp stătù băiețașul deștept, ca să vadă dacă nu cumva se mai întoarce zâna, — iar a

doua zi după cină, când îi zise mamă-sa să se culce, iute ascultă și se sui în pat; biata femeie se gândeà bucuroasă, că a început să se mai cumițească dracul ei de băiat; nu știà că lui îi erà frică să n'o pățească mai rău altădată când o mai veni vre-un copil de zână să se joace cu el.

M A I T Â R Z I U

Erà odată ca niciodată un plugar, anume Ion, care trăia singur, singurel în căsuța lui.

Intr'o bună zi, ce-i veni în gând? Că ar fi bine să se'nsoare și el, să aibă o nevastă care să-i vadă de toate.

Și începù să se învârtească pe lângă o fată durdulie, pe care în curând o și întrebă: «Vrei să fii femeia mea?». «Ba bine că nu», răspunse ea.

Și se duseră la biserică de se cununară. După cununie, el o sui pe cal la spatele lui și o duse acasă. Și trăiră împreună multe zile fericite.

Intr'o zi, Ion întrebă pe nevastă-sa: «Femeie, tu știi să mulgi vaca?».

«Cum să nu Ioane. Acasă maica totdeauna mulgea vaca», răspunse ea.

Ion se duse la târg de-i cumpără zece vaci roșii. Totul merse bine, până când într'o zi, ducându-se cu ele la râu să le adape, i se părù

că nu beau destul de iute și le împinse tocmai în șivoi, unde se înneacă cu toatele.

Cum se întoarse Ion acasă, hop! și ea să-i povestească ce făcuse. Dar Ion zise: «Lasă dragă. Nu-i nimica. Altădată să fii mai norocoasă».

Mai trecu ce mai trecu și într'o zi Ion întrebă pe nevastă-sa: «Femeie, tu știi să crești porci?».

«Cum să nu, Ioane», răspunse ea. «Când eram acasă maica totdeauna creștea porci».

Și Ion se duse la târg și-i cumpără șapte porci. Totul merse bine până într'o zi, când, dându-le de mâncare în covată, i se părură că nu mănâncă cu destulă poftă și împingându-le capul în covată, îi înăbuși pe toți.

Când se întoarse Ion acasă, hop! și ea să-i povestească ce făcuse. Dar Ion zise: «Lasă dragă. Nu-i nimica. Altădată să fii mai norocoasă».

Mai trecu ce mai trecu și într'o zi Ion întrebă pe nevastă-sa: «Femeie, tu știi să coci pâine?».

«Cum să nu Ioane», răspunse ea, «când eram acasă maica totdeauna cocea pâine».

Și Ion îi cumpără tot ce trebuia ca să facă pâine. Totul merse bine până într'o zi când

dându-i în gând să facă pâine albă pentru bărbatu-său, luă sacul cu făină la spinare și se duse cu el pe un mal înalt, unde, descoperind făina, o lăsă în bătaia vântului, crezând că astfel se va curăța de țărâțe. Vântul însă luă cu el și țărâțele și făina și în sac nu mai rămase nimic.

Cum se întoarse Ion acasă, hop ! și ea să-i povestească ce făcuse. Dar Ion zise: «Lasă dragă, nu-i nimica. Altădată să fii mai norocoasă».

Mai trecu ce mai trecu și într'o zi Ion întrebă pe nevastă-sa: «Femeie, tu știi să faci bere?».

«Cum să nu Ioane», răspunse ea, «când eram acasă maica totdeauna făcea bere».

Și Ion îi cumpără tot ce trebuia ca să facă bere. Totul merse bine până într'o zi, când se pomeni cu un câine negru că intră în casă și se duce drept la butoiul cu bere, uitându-se țintă în ochii ei. Il dădu afară, dar el rămase lângă ușă și tot se uită țintă la ea. «Ce te uiți?» strigă ea. «Nu știi că sunt femeia lui Ion?» și supărându-se, scoase cepul dela butoi și-l azvârli după el. Câinele o luă la fugă, pe drum, femeia se luă după el, ca să-l gonească cum se cade,

dar când se întoarse îndărăt, toată berea cur-sese și butoiul erà gol.

Când se întoarse Ion acasă, hop! și ea să-i povestească ce făcuse. Dar Ion zise: «Lasă dragă, nu-i nimica. Altădată să fii mai norocoasă!».

Mai trecù ce mai trecù și într'o bună zi femeii îi veni gust să scuture. Dar când dădù patul cel mare la o parte, ce să vezi? Un sac cu bani la perete.

Cum se întoarse Ion acasă, hop! și ea să-i povestească ce găsisese.

«Alea sunt parale pentru mai târziu, dragă», răspunse el.

Cum se întâmplă că tocmai atunci, un hoț stà sub fereastră și auzi ce vorbiseră. A doua zi pândi până plecă Ion de-acasă și venind la ușă, bătù.

«Ce doriți dumneavoastră?», întrebă Mally.

«Eu sunt «Mai târziu», zise hoțul. «Am venit să-mi dai sacul cu bani».

Hoțul erà îmbrăcat în haine scumpe, și biata femeie se simți onorată că un astfel de domn venise el însuș să ceară sacul cu bani. Repe-zindu-se dar pe scară, luă sacul de unde erà

ascuns și-l dădù hoțului, care, fără să mai piardă vreme, o luă pe aci 'ncolo.

Când se 'ntoarse Ion acasă, ea îi zise:

«Ioane, a venit Domnul «Mai târziu» și i-am dat sacul cu bani».

«Ce spui?» strigă Ion.

«I-am dat sacul cu banii», răspunse ea și-i povestì tot ce făcuse.

«M'ai sărăcit!», strigă el. «Alea erau paralele pentru boier. Acuma n'avem decât să ne luăm lumea'n cap, până om găsi banii îndărăt». Și Ion scoase ușa casii din țâțâni și zicând: «Pe asta doar să ne mai odihnim de-acuma capul», o luă în spinare și plecară să caute pe «Mai târziu».

Umblară ei mult și bine, zile întregi, din zori și până seara. Noaptea, Ion suiă ușa în vreun copac și dormeau acolo sus, pe ea. Intr'o seară ajunseră lângă un munte înalt, la poalele căruia tocmai creștea un copac mare. Ion suî ușa între ramurile lui și se culcară. Peste noapte, femeia auzì un sgomot și deșteptându-se văzù o poartă care se deschise în munte și pe ea ieșind doi domni cari duceau o masă, iar în urma lor, o droaie de domni și de cucoane frumoase,

fiecare cu câte un sac în brațe. Și ce să vezi? În coada tuturor iacă și pe «Mai târziu» cu sacul lui Ion în brațe! Se așezară cu toții împrejurul mesii și răsturnând sacii, începură să numere paralele, stând de vorbă și bând vin.

Numai decât, femeia își trezi bărbatul și-i arătă ce văzuse.

«Acuma ne-a venit și nouă apa la moară», zise Ion plin de bucurie și împingând ușa din toate puterile o făcù să cadă drept în mijlocul hoților, care speriindu-se peste măsură o luară la fugă, care încotro. Ion și nevastă-sa se scoborîră însă din copac și încărcând pe ușa atât cât putură duce se întoarseră drept acasă la ei. Apoi Ion cumpără nevastă-sa de două ori mai multe vaci și mai mulți porci decât înainte și trăiră fericiți și în bună pace câte zile mai avură.

PRINȚESA DIN COLCHESTER

Erà odată un Rege, care-și ținea curtea la Colchester. El erà viteaz, iubit de supușii săi și temut de dușmani. Dar tocmai când erà în culmea gloriei și se credea mai fericit, Regina îi murì, lăsându-i o fată de cincisprezece ani, frumoasă și blândă. Trist și abătut, Regele, auzind de o doamnă văduvă, tare bogată, care aveà și ea numai o fată, se hotărî s'o ia de soție, cu toate că erà bătrână, urâtă și cocoșată. În scurt timp cununia se făcù și Regele, împreună cu toată boierimea și poporul aduse în palat pe Regina cea nouă. Nu trecù mult, și Regina, împreună cu fiică-sa, care erà galbenă și slută, ca și maică-sa, începură să pârască în tot felul pe prințesă, până făcură pe Rege să piardă dragostea de ea. Biata domniță, văzând că nu mai poate trăi în casa tatălui său, într'o zi, întâlnindu-l prin grădină, îl rugă, cu lacrimi

în ochi să binevoiască a o lăsa să plece în lume ca să-și caute norocul. Regele se învol și însărcină pe regină să-i dea cele trebuitoare pentru drum. Aceasta îi dădu un sac în care puse pâine neagră și brânză uscată și o sticlă de bere. Biata fată le luă, mulțumî și plecă. Merse ce merse, prin gropi, prin păduri și prin vâlcele până ajunse la un moșneag, care stă pe un bolovan dinaintea unei peștere. Cum o văzù, moșneagul îi strigă: «Fată mare, fată mare, încotro așa de repede?».—«Mă duc în lume, să-mi caut norocul», zise ea.—«Dar în sac și în sticlă ce ai?».—«In sac am pâine și brânză și în sticlă bere bună.—Nu vrei să guști și dumneata din ele?».

«Bucuros», răspunse el și stînd amîndoi jos, se ospătară. După ce isprăviră de mâncat, moșneagul îi mulțumî și zise: «Să mergi drept înaintea ochilor până ai să dai de un gard de mărăcini. Acolo să scoți nuiaua asta și lovind de trei ori, să zici: «Deschide-te gardule și lasă-mă să trec. După ce vei trece ai să ajungi la o fântână. Așează-te pe marginea ei și ai să vezi trei capete de aur cari or să iasă deasupra apei și orice ți-or zice ele, să faci».

Prințesa mulțumî, își luă rămas bun și plecă.

Ajunse la gard, făcù cum o învățase moșneagul, gardul se deschise și o lăsă să treacă. Ajunse la fântână și n'apucă bine să se așeze pe marginea ei, când un cap de aur ieși deasupra apei și începù să cânte așa:

«Spală-mă, piaptână-mă
Și pune-mă jos binișor».

«Bine», zise ea și după ce-l spălă și-l pieptănă cu un pieptene de argint, îl puse binișor jos pe un strat de vioarele. Pe urmă ieși al doilea și al treilea și după ce le spălă și le pieptănă pe amândouă, șezù jos pe iarbă și mâncă de prânz.

În acest timp, capetele șopteau între ele: «Ce fată bună! Ce bine să-i facem noi?». Cel dintâiu zise: «Am s'o fac așa de frumoasă încât să se îndrăgostească de ea cel mai mare prinț din lume». Al doilea zise: «Am să dau trupului ei o mireasmă mai plăcută decât a tuturor florilor». Al treilea zise: «Eu am să fac pe prinț s'o ia de nevastă, ca să ajungă cea mai mare regină din lume».

Când isprăvi de mâncat capetele o rugară să le dea drumul la loc în fântână, iar ea, fără să știe ce vorbiseră ele, le dădù drumul în fân-

tână și plecă pe aci'n colo. Nu trecù mult, și zări departe, prin pădure, un Rege, care vânà. Vrù să se ascundă în tufiș, dar Regele o zărise și venind la ea, fu așa de fermecat de frumusețea ei, încât nemai putându-se despărți de ea, o luă cu el la palat, unde o îmbracă în hainele cele mai scumpe. Aflând apoi că e fiica Regelui din Colchester, porunci să se pregătească câteva care aurite, în cari suindu-se cu prințesa și cu mulțime de boierime, plecară spre ținuturile tatălui ei.

Mare fu bucuria Regelui celui bătrân când văzù ce noroc dăduse peste fiică-sa, și uitând toate pârile scornite de Regina cea slută și pizmașă, porunci de se făcù o nuntă înfricoșată, la care ținură șase săptămâni jocurile, cântecile și desfătările.

Regina însă și fata ei crăpau de necaz.

Nu trecù mult și aceasta văzând cât de bine nemerise soru-sa vitregă plecând să-și încerce norocul, se hotărî să plece și ea de-acasă. Mă-mă-sa o îmbracă în haine scumpe, îi dădù tot felul de dulcețuri și de bunătăți și o sticlă cu vin dulce, pe cari luându-le, apucă pe acelaș drum pe care apucase soru-sa.

Ajunse la peșteră și moșneagul o 'ntrebă: «Fată mare, încotro așa de repede?». — «Ce-ți pasă dumitale!», răspunse ea măreață. «Dar în sac și în sticlă ce ai?», mai 'ntrebă el. «Bună-tăți cum n'ai mai văzut dumneatale», răspunse ea. — «Nu vrei să-mi dai și mie să gust din ele?». «Ba despre asta să-ți pui pofta 'n cui!», răspunse ea și plecă pe aci'ncolo. Bătrânul se 'ncruntă și zise: «Rea soartă te-așteaptă!». Dar ea nu-l băgă în seamă și merse înainte până ajunse la gardul de mărăcini, prin care încercând să treacă, se înțepă și se zgârie de ieși la lumină plină de sânge. Se duse dar la fântână să se spele și cum se apropiè unul din capete și ieși deasupra.

«Spală-mă, piaptănă-mă,
Și pune-mă jos binișor»,

zise el.

«Na pieptănătură!», zise ea îndârjită și-i dădu una cu sticla 'n cap.

Ieșiră apoi al doilea și al treilea, dar pățiră întocmai ca cel dintâiu. Atunci se sfătuiră toate trei cum să pedepsească răutatea ei. Cel dintâiu zise: «Să se umple de lepră». Al doilea zise: «Trupul ei să miroasă urât!». Al treilea zise:

«Să se mărite cu un ciobotar dela țară!», și se deteră afund. Fata plecă dar fără să'nțeleagă ce se sfătuiseră ele și merse și merse până ajunse la un bâlcu. Acolo toată lumea fugea de ea, numai un biet ciobotar dela țară se apropié și o 'ntrebă cine este. Ea răspunse că e fiica vitregă a Regelui din Colchester. Ciobotarul, care dresese pantofii unui călugăr bătrân și primise dela el, ca plată, fiindcă n'avusese bani, o cutie de unsoare pentru lepră și o sticlă de spirt pentru mirosul greu al corpului, cum auzi aceasta, îi zise: «Eu te vindec dacă făgăduiești să mă iei pe urmă de bărbat». Fata n'avu încotro și făgădui, iar ciobotarul, ținându-se de vorbă, în câteva zile o vindecă, după care lucru se și cununară.

Când auzi Regina pe cine luase fata ei se necăji așa de amarnic, încât nemai putând îndurâ, se duse în fundul grădinii și se spânzură.

Regelui îi părû bine că scăpase de ea, fiindu-i însă milă de fată, îi dăruî câțiva galbeni ca să-și cumpere o căsuță în partea cea mai îndepărtată a împărăției, unde trăi toată vieața torcând lână, alături de bărbatu-său, care cărpea ghetete și ciubote.

PE UN VREJ DE FASOLE

Erà odată o văduvă săracă, care trăia departe de oameni, într'un sătuc uitat de lume împreună cu băiatul ei, Jacob. Cum nu-l avea decât pe el, îl răsfățase așa de mult, încât ajunsese să nu se mai poată înțelege cu el. Din zi în zi se făcea mai ușuratec, mai cheltuitor și mai nesocotit. Nu vrea să muncească nimic, așa încât în scurt timp ajunseră amândoi muritori de foame.

După ce vândură toate lucrurile mai de preț din casă, se văzură siliți, într'o bună dimineață să-și vândă și vaca din bățatură. Biata văduvă plângea cu lacrimi amare la gândul că avea să se despartă de văcuța ei și-l muștră pe Jacob, că din pricina lui ajunseseră la sapă de lemn. Jacob, care n'avea inimă rea, se'ntrista și el, începea să plângă alături de ea și s'o mângâie, dar după un ceas uită tot și nimeni nu erà mai vesel și mai voios decât el. Foamea însă

începuse să nu-i mai dea pace, de aceea, văzând că nu mai are încotro, luă vaca de funie și cu tot plânsul mame-si, plecă s'o vânză.

Pe drum se întâlni cu un măcelar, care-! întrebă dacă nu-i e vaca de vânzare. Jacob răspunse că e de vânzare. «Și cam cât ai cere dumneata pe ea?», întrebă măcelarul. Jacob nu răspunse numai decât, căci ochii lui fuseseră atrași de niște boabe de fasole minunate, roșii, vinete, pestrițe, pe cari negustorul le ducea într'un coș, pe mână. «Le vrei?», întrebă el, văzând încotro se uită băiatul și știindu-l ușurel peste măsură, îi zise că i le dă pe toate, în schimbul vacii. Plin de bucurie și încântat de târgul pe care-l făcuse, Jacob dădù gogea-mi-te vaca, pe un coș cu boabe de fasole și se întoarse acasă. Când văzù biata mamă-sa ce-i făcuse odorul de băiat, se supără așa de tare, încât luă boabele și le aruncă pe toate pe fereastră.

A doua zi desdedimineată, mort de foame și amarit, Jacob se sculă și se scoborî în grădină, când colo ce să vezi? Boabele de fasole din ajun încolțiseră, iar unele crescuseră așa de mari, încât vrejurile lor dese și încâlcite se împreunară și împletiseră un fel de funie dreaptă și

groasă care se urcă până la cer. Cât ai clipi din ochi, lui Jacob îi veni gust să se suiè pe ea — și uitându-și de foame și de tot, alergă la mamă-sa să-i spuie ce aveà de gând să facă. Biata femeie când o mai auzi și pe asta începù din nou să plângă și să-l roage să se astâmpere, dar el fără să mai asculte nimica, se agăță de vrej și începù să se suie. Și se sui, se sui, dar cu cât se suia, cu atât vrejul par'că se înălțà și abià după câteva ceasuri, mort de foame și de osteneală, ajunsese în vârf. Acolo ce să vezi? De jur împrejur o țară pustie. Cât vedeai cu ochii nu se zărea un pom, sau o casă, sau un tufiș verde. Abătut, stătù jos pe un bolovan și începù să se gândească la maică-sa. Acuma-i părea rău că n'o ascultase, dar erà prea târziu. Stătù ce stătù și văzând că soarele a trecut de nimiezi, se sculă de jos și o porni la voia întâmplării în nădejdea că doar va da peste vreo locuință omenească, unde să ceară un codru de pâine, dar n'apucă să facă câțiva pași, când deodată, chiar ca din pământ îi ieși înainte o femeie frumoasă, îmbrăcată în alb, care ținea în mână o nuielușă de argint. Ea se apropiè de Jacob și-i zise: «Eu am să-ți spui o poveste pe

care mama ta n'a avut voie să ți-o spuie până acum. Sunt o zână și dacă-mi făgăduiești să faci tot ce-ți voi porunci eu, are să fie bine de tine., iar dacă nu, ai să rămâi pentru totdeauna pe tărâmurile astea pustii, departe de mama ta».

Bietul Jacob se sperie rău, când auzi că erà vorba să rămâie pe-acolo și făgădui zânei că va face tot ce-i va porunci ea.

Atunci zâna îi spuse așa: «Tatăl tău, pe care tu nu l'ai cunoscut, a fost un om bogat și foarte bun. El ajută pe toți săracii și nu se da înapoi dela nici o faptă bună. Vestea binefacerilor lui ajunse până departe, așa încât un uriaș, vestit și el pentru cruzimea și inima lui neagră, hotărî să-l piarză. Intr'o zi, pândind ora când tatăl și mama ta, treceau printr'o pădure, le ieși înainte și omorî pe tatăl tău. Iar pe mama ta, împreună cu tine, care nu erai decât de vreo câteva luni, o închise într'un turn al castelului lui. Acolo petrecurăți mulți ani în robie. Servitorii voștri, mirați că nu li se mai întorceau stăpânii, plecară în toate părțile să vă caute, dar nimeni nu vă mai dădù de urmă. Uriașul făcù un testament fals, în care spunea că tatăl tău, murind, l-a lăsat pe el să vază de avere

până vei fi tu mare și astfel puse mâna pe tot ce aveai. După aceea făcù pe maică-ta să jure că nu va spune la nimeni cele întâmplate și suind-o cu tine în brațe într'o corabie îi dădù drumul pe mare. Corabia plutì încoace și încolo bătută de toate vânturile până se oprì la malul unei țări. Acolo biata femeie vândù câteva giuvaericele, pe cari mai putuse să le ascundă în sân și o pornì încotro văzù cu ochii.

Trebuie să știi că eu eram zâna cea bună a tatălui tău. Intr'o zi, făcui o greșală și zânele cele mari îmi luară puterea tocmai în timpul când uriașul plănuia moartea tatălui tău. Abia în ziua când te-ai întâlnit cu măcelarul mi-a venit puterea la loc. Eu te-am făcut să rămâi cu ochii la boabele de fasole, și să dai vaca pe ele, eu am făcut să crească vrejul cel înalt pe care te-ai urcat până aici, fiindcă uriașul trăiește în țara asta și tu ești cel care trebuie să răsbune moartea tatălui tău.

Și-acuma apuc-o drept înainte pe drumul acesta și în curând vei ajunge la palatul lui. Te-așteaptă primejdii mari, dar dacă împlinești ce ți-am spus, toate averile lui vor fi ale tale, dacă nu, alte necazuri și mai mari se vor

abate pe capul tău. Și-acuma du-te cu Dumnezeu, căci eu te voi ajuta ori decâte ori vei fi în nevoie», și zicând aceste cuvinte se făcù nevăzută.

Jacob rămase singur cuc, în mijlocul drumului cu inima cât un purice de grijă și de frică. Intr'un târziu, hotărându-se să facă cum îi zisesese zâna, pornì către răsărit și merse ce merse până ajunse dinaintea unei case mari. La poartă stătea o femeie frumoasă. Jacob se apropiè de ea și o rugă să se milostivească a-i da o bucățică de pâine și un colțișor unde să-și poată odihni oasele în noaptea aceea. Femeia se miră grozav, văzându-l, și-i spuse că de multă vreme nu mai trecea nimeni pela poarta lor, fiindcă bărbatu-său erà un uriaș înfricoșător, care mâncà carne de om.

În inima lui, Jacob se sperie rău când auzi acestea, dar prefăcându-se că nu-i e frică, se rugă de femeie să se 'ndure să-l găzduiască măcar o noapte în casa ei și să-l ascunză unde o ști ea mai bine. După multe rugăminți, femeia se'nduioșă și băgându-l în casă, trecură printr'o sală mare cu jilțuri frumoase, pe urmă prin multe odăi mari și pustii până ajunseră într'un

coridor strimt și întunecos, care de o parte și de alta, în loc de ziduri, aveà niște gratii groase din dosul cărora veneau tot felul de gemete și de plânsete. Pasă-mi-te acolo erau închiși robii uriașului, din care tăia câte unul la zile mari și-l mâncă.

Bietul Jacob tremură ca varga când intrară în sfârșit într'o bucătărie luminoasă în care ardea un foc țeapăn.

Femeia îi puse dinainte multe lucruri bune și Jacob se ospătă după pofta inimei. Nu isprăvi însă bine de mâncat când deodată, casa întregă se cutremură din temelii! Uriașul se'n-torcea acasă și bătuse în poartă. Femeia ascunse cât ai clipi din ochi pe Jacob în cuptor și ieși să-i deschidă. Nu trecu mult și glasul uriașului răsună ca un tunet prin toată casa. «Nevastă, nevastă, miroase-a carne de om», striga el. «Robii din cușcă bărbate», răspunse ea și uriașul crezând că e așa, șezu jos lângă foc și se puse pe mâncat. Jacob, din cuptor, se uită printr'o crăpătură și se minună de hălcile de carne pe cari le'nghițea nemestecate și de cofele cu vin pe cari le sorbea pe nerăsuflete. Când isprăvi, zise nevesti-si să-i aducă pe masă găina lui cea fer-

mecată. Cum o așeză femeia pe masă, el îi zise: «Oua !» și găina ouă un ou cu totul și cu totul de aur. Jacob din cuptor, uitându-se prin crăpăturica lui nu mai putea de mirare, căci de câte ori uriașul îi zicea : «ouă» găina oua câte-un ou cu totul și cu totul de aur. Mult timp se jucă uriașul astfel cu ea și după ce obosi, așipi pe scaun lângă foc. Femeia se duse și ea să se culce și în curând uriașul începù să sforăie de se cutremurà casa. Văzând aceasta, Jacob ieși binișor din cuptor, se apropiè de masă, înhăță găina și o porni pe aci'ncolo cu ea la subțioară.

Ajunse într'un suflet la vrejul de fasole și cât ai clipi din ochi începù să scoboare până ajunse pe tărâmul cellalt la mamă-sa.

Mare fu bucuria acesteia când îl văzù întorcându-se cu găina cea minunată, care le ouă atâtea ouă de aur încât în curând Jacob și mama lui ajunseră putrezi de bogați.

Trăiră câtva timp în spor și în belșug, până când deodată, într'o bună zi, nu știu cum, lui Jacob i se făcu de ducă pe tărâmul cellalt. Desdediminează dar, până nu prinse mamă-sa de veste, se sui pe vrejul de fasole și când dădea'n spre seară, ajunse ca și de data cealaltă la casa

uriașului și găsi pe femeie ca și atunci, în poartă. Rugându-se mult de ea și văitându-se că e mort de foame și de osteneală, o înduplecă să-l primească în casă și să-l ascunză într'un dulap. Cum se întoarse uriașul începù să strige ca de data cealaltă: «Nevastă, nevastă, mie-mi miroase a carne de om». «Nu-i nimica bărbate, robii din cușcă», răspunse ea și el o crezù ca și de data cealaltă apoi așezându-se la masă mănca până se sătură bine și porunci nevestii să-i aducă sacii lui cu aur și cu argint. După ce se jucă mult timp cu banii și-i numără de mai multe ori, ațipi în scaun și în curând casa întreagă răsună de sforăiturile lui. Jacob ieși încet din dulap și se apropiè în vârful picioarelor de saci, dar un cățeluș care dormea sub scaunul uriașului îl simți și începù să latre de luà casa'n sus. Uriașul însă dormea așa de greu încât nu se deșteptă și Jacob aruncând sacii la spinare o porni cu ei spre țărmurile noastre. Când ajunse acasă, mamă-sa nicăieri. Odăile pustii. Porni s'o caute prin sat și o găsi bolnavă pe moarte de grija lui, la o babă doftoreasă. Cum îl văzù, se făcù sănătoasă și întorcându-se amândoi acasă cu sacii de bani, trăiră iarăși câtva timp fericiți.

Pe Jacob însă îl împingea ceva să se ducă din nou pe târâmul cellalt și într'o dimineață, sculându-se cu noaptea'n cap, se sui, cam cu frică în inimă pe vrejul de fasole. Către seară ajunse la casa uriașului și găsimd pe femeie la poartă, o rugă să-l găzduiască până a doua zi. Femeia nu-l cunoscù nici de data aceasta și după multe rugăminți se'nduplecă să-l primească în casă, îi dădù să mănânce și-l ascunse într'o căldare.

În curând uriașul se'ntoarse acasă și începù să strige ca de dățile celelalte: «Nevastă, nevastă, mie-mi miroase a carne de om» și neîncrezându-se în cuvintele ei, începù să caute prin toată casa. La sfârșit, apropiindu-se de foc, puse mâna pe capacul căldării, ca să se rezime, iar Jacob din năuntru, crezând că i-a sunat ceasul de pe urmă, închise ochii, își făcù cruce și-și așteptă moartea. Spre marea lui uimire însă, uriașul nu ridică capacul și se așeză liniștit lângă foc.

Când isprăvi de mâncat porunci nevesti-si să-i aducă harpa. Jacob ridică nițel capacul căldării și în curând văzù pe femeie punând dinaintea uriașului o harpă de toată frumusețea, care, cum îi zise: «Cântă!» Începù să cânte așa de frumos de ar fi înduioșat lemnele și pietrele.

Pe uriaș însă muzica nu-l înduioșă și după puțin timp, adormi. Cum văzù aceasta, Jacob ieși din căldare și plătându-i cântecul harpei mai mult decât tot aurul și argintul uriașului, se apropiè de ea ca s'o fure. Harpa însă se vede că erà fermecată, căci cum se apropiè Jacob, începù să strige din rășputeri: «Stăpâne! stăpâne!». Uriașul se deșteptă și văzând pe Jacob, vru să se repeadă la el. Jacob însă o luase de mult la sănătoasa și uriașul, care băuse așa de mult încât abià se puteà ține pe picioare, se luă cum putù după el. Un pas al lui însă erà cât zece pași ai lui Jacob, așa încât după o goană desnădăjduită, în timpul căreia uriașul strigà după el cu un glas de tunet și erà gata, gata să-l ajungă, Jacob ajunse în sfârșit cel dintâiu la vrej și începù să se scoboare cât puteà mai iute. Cum se văzù jos, cerù o secure și în clipa în care uriașul punea piciorul să se scoboare și el, cu o lovitură zdravănă reteză vrejul tocmai dela rădăcină și uriașul căzù cât erà de lung în grădină. Apoi Jacob cerù iertare mamei sale pentru toate supărările pe cari i le pricinuisè și trăiră de-atunci încolo fericiți câte zile mai avură.

DICK WHITTINGTON ȘI PISICA LUI

În zilele faimosului Rege Eduard al III-lea, trăia în Anglia un băiețel anume Dick, ai cărui părinți muriseră când el era foarte mic. Descult și trențaros umblă de colo până colo prin sat, doar de s'o milostivi cineva să-i dea și lui un codru de pâine. Era prea mic ca să poată lucra ceva, dar ascultă la tot ce spuneau ceilalți ca un om mare. În toate părțile unde se adunau țărani la vorbă era nelipsit. Duminică, înainte de a veni preotul la slujbă, pe pietrele mormintelor din cimitir, în toate zilele desdedimeată, când se deschidea ușa bărbieriei, și la cârciumă numai de el dedea.

În felul acesta auzi o mulțime de povești despre orașul cel vestit, numit Londra, despre domnii și doamnele bogate, cari locuiau în el,

despre petrecerile de-acolo, despre străzile lui pardosite cu aur.

Și într'o zi când un camion înhămat cu opt cai, cu clopote mari la gât, trecea prin mijlocul satului, Dick, gândindu-se că poate se duce la Londra, rugă pe cărăuș să-l lase și pe el să meargă pe lângă cai. Acesta, auzind că n'are nici tată, nici mamă, și nici pe nimeni pe lume, se'nvoi și-l luă. Nimeni n'ar ști să spună cum nu murì de foame pe drum și cum fu în stare să alerge atâtea zile pe lângă cai. Poate că din când în când prin orașele prin cari trecea, se găsea câte o inimă bună să-i dea și lui o bucată de pâine și poate că, noaptea, cărăușului făcându-i-se milă de el, îi dădea voie să se suie deasupra lăzilor și pachetelor din camion.

Cum necum, Dick ajunsese la Londra și cum se văzù acolo o luă la fugă pe străzi, ca să ajungă mai repede la cele pardosite cu aur. El văzuse în vieța lui, unul sau doi galbeni și știa cât de mulți bani se pot căpătà în schimbul lor, așa încât se gândià că o să fie destul să ia câteva bucățele din străzile cele minunate, ca să se facă oricât de bogat ar fi dorit. În graba lui uită și să mulțumească bunului cărăuș, care-l

adusesese până acolo, și alergă în sus și'n jos până se făcù noapte, dar nu găsi decât noroi în loc de aur și când se făcù întuneric bine se așeză în colțul unei strade și începù să plângă până adormi.

A doua zi de dimineață mai mult mort de foame, se sculă de acolo și o porni drept înaintea ochilor, rugându-se de toți trecătorii să-i dea un gologan să-și cumpere pâine, dar trecătorii erau foarte grăbiți, și abiă dacă se găsiră doi-trei să-i dea câte-un gologan.

La urma urmii, unui domn bine îmbrăcat i se făcù milă de el, văzându-l cât erà de înfometat și-l întrebă de ce nu se duce să lucreze. «Cum nu m'aș duce», răspunse Dick, «dar vezi că nu știu unde». «Dacă vrei, vino cu mine», zise domnul și-l duse la țară, unde-l puse să facă clăi de fân. Dick munci acolo cu dragă inimă până se isprăvi munca și fu silit să se'ntoarcă înapoi la oraș.

Acolo începù din nou vieața dinainte și în scurt timp ajunse așa de slăbit de foame, încât nu mai avù putere nici să cerșească. Se oprì dar la ușa unui negustor bogat, Domnul Fitzwarren, unde îl zări în curând bucătăreasa, o

femeie rea, care-i strigă: «Pleacă de-acolo, cerșetorul, dacă nu vrei să-ți arunc o oală cu apă fiartă în cap!».

Cum se întâmplă, că tocmai atunci Domnul Fitzwarren se întoarse acasă și când văzù un băiat murdar culcat la ușa lui îi zise: «Ce cauți tu aici, băete? Nu ți-e rușine să fii așa de leneș?»

«Nu sunt leneș, domnule!», răspunse bietul Dick, «dar n'am ce lucrà și mi se pare, că sunt bolnav de foame».

Negustorului i se făcù milă de el și-i zise să intre în casă dar erà așa de slăbit încât nu putù să se ridice singur de jos. Domnul Fitzwarren puse atunci pe un servitor să-i ajute, să-l ducă în casă și să-i dea de mâncare. Apoi hotărî să-l ție la el, ca rânduș la bucătărie.

În casa asta Dick ar fi fost cât se poate de fericit, dacă n'ar fi fost bucătăreasa cea rea, care-i găsea vină din toate celea și-l certà de dimineața până seara, ba când îi venea bine, mai dedea și-n el cu mătura și cu tot ce-i cădea în mână.

La urma urmii, află despre răutatea ei și domnișoara Alisa, fiica stăpânului, care o chemă și-i

spuse că dacă nu încetează cu purtarea ei rea o să fie dată afară. După aceea, bucătăreasa se mai potolì, dar un alt necaz căzù pe capul lui Dick. În podul în care dormea erau o mulțime de găuri de șoareci și de șobolani și toată noaptea nu se putea odihni din pricina lor.

Intr'o zi, Dick curățì ghetetele unui domn și acesta, drept mulțumire, îi dădù doi gologani. Dick se gândì mult ce să facă cu banii aceștia și la urma urmii se hotărî să-și cumpere o pisică. Chiar în ziua aceea văzù o fetiță cu o pisică în brațe, care i-o dădù bucuros pentru doi gologani. Seara o duse în podul în care dormea și în scurt timp nu mai rămase în el nici picior de șoarece sau de șobolan.

Dick ținea foarte mult la pisică și niciodată nu uită să-i aducă o parte din mâncarea lui dela masă. Intr'o zi, stăpânul trimise pe mare o corabie încărcată cu mărfuri și chemând pe toți servitorii îi întrebă pe fiecare, dacă ar vrea să trimită ceva. Toți vrură să-și încerce norocul, afară de bietul Dick, care neavând nici bani, nici vreo marfă de trimis, nici nu venì în casă. Domnișoara Alisa însă, băgă de seamă că lipsește, și ghicind din care pricină, trimise să-l

cheme. Când îl întrebară ce vrea să trimită pe corabie, el răspunse că n'are pe sufletul lui decât o pisică, pe care a cumpărat-o cu doi gologani dela o fetiță.

«Ad-o încoace, băiete», zise Domnul Fitzwarren — și Dick, suindu-se în pod, luă pisica în brațe și cu ochii înotând în lacrimi, o dete căpitanului.

Toată lumea se prăpădi de răs, văzându-l, iar domnișoara Alisa, înduioșată, îi dădu doi gologani să-și cumpere altă pisică. Bucătăresei celei rele însă, i se făcù necaz pe Dick, văzând cât de mult țineau la el stăpânii, și începù din nou să se poarte rău cu el. Așa încât, într'o zi, bietul Dick, nemaiputând îndurà batjocurile și bătăile ei, se hotărî să-și ia lumea în cap. A doua zi dar, disdedimineată, își strânse câteva zdrențe într'o legăturică, se coborî binișor pe scară și ieși pe furiș din casă. Merse într'un suflet până ieși din oraș și ajungând la o piatră, care, până azi poartă numele de piatra lui Whittington, se așeză pe ea și începù să se gândească încotro s'o apuce. Cum sta el însă așa, dus pe gânduri, ce să vezi? Clopotele unei biserici din apropiere începură să bată și lui Dick i se părù că zic așa:

«Intoarce-te'napoi, vei fi primarul Londrei!»

«Primarul Londrei?», zise Dick și când se gândi că o să meargă în trăsură când va fi mare, își uită de certele și de ocările bucătăresei și se întoarse îndărăt.

Din fericire bucătăreasa cea bătrână nu se sculase încă, așa încât nimeni nu băgă de seamă isprava lui.

În acest timp, corabia cu pisica lui călătoria departe, pe mare, și era împinsă de vânt tocmai pe coastele Barbariei, unde locuiau niște popoare necunoscute până atunci. Acolo se oprî și fu numai decît înconjurată de locuitori, cari primiră cu bunăvoință pe marinari și nu se mai săturau uitându-se la mărfurile pe cari le aduceau.

Căpitanul trimise probe din mărfurile cele mai bune regelui țării, care fu așa de mulțumit, încât chemă pe căpitan la palat. Acolo se așezară la masă pe niște covoare țesute cu fir de aur și de argint.

Regele și regina stau la capetele mesii și în curând bucatele fură aduse de sclavi negri. Nu trecu însă mult, când o puzderie de șoareci și șobolani năvăliră înăuntru și se repeziră la bu-

cate, iar regele și regina trebuiră să aștepte să se sature ei ca să poată începe să mănânce. Căpitanul se miră peste măsură cum de îngăduie regele asemenea animale urâte la masa lui, dar un vecin îi răspunse că regele ar dà jumătate din avuțiile lui să scape de ei, fiindcă nu numai la masă nu-l lasă în pace, dar și noaptea în pat se suie pe el, așa încât trebuie să-l păzească cineva ca să se poată odihni.

Cum auzi aceasta, căpitanul își aduse aminte de pisica bietului Dick.

«Rege», zise el, «am pe vapor un animal, care cum va intra aici, toți șoarecii și șobolanii vor lua-o la goană».

Inima regelui, la auzul acestor cuvinte bătù așa de tare, încât turbanul îi sări cât colo din cap. «Unde e? Adu-l iute», zise el «și dacă ne scapă într'adevăr, ai să pleci dela mine cu corabia plină de aur și de argint!»

În timp ce căpitanul se duse să aducă pisica, regele porunci să se gătească un nou rând de bucate, așa încât când intră el în sală cu pisica sub braț, masa eră plină de șoareci și șobolani, care-și vârău boturile lor murdare prin bucatele regale.

Cum îi zări, pisica n'așteptă mult și făcând: zup! din brațele căpitanului se repezi la ei și în câteva minute îi gâtul aproape pe toți. Puținii cari putură scăpa cu fuga, se ascuseră tremurând prin găurile lor.

Regele însă și regina, plini de mulțumire de fapta domnișoarei Pussy, cerură s'o vadă mai de-aproape și căpitanul începând s'o cheme: «Pusi, pusi, pusi», ea veni foarte prietenește. Regina însă se sperie grozav văzându-se așa de aproape de un animal, care făcuse asemenea măcel printre șobolani.

Și cu greu își luă inima în dinți să puie mâna pe blana ei moale, zicând cu frică: «puti, puti, puti». Domnișoara Pussy începù să dea din coadă de mulțumire și căpitanul o puse atunci în poala reginei, unde începù să se joace cu un ciucure dela brâul ei și în curând simțindu-se foarte bine, începù să toarcă. Regele, aflând că puii domnișoarei Pussy ar putea scăpa de șoareci țara întreagă, se învol cu căpitanul să-i cumpere toate mărfurile după corabie și numai pentru pisică să-i dea de trei ori cât pentru tot restul.

Căpitanul se învol și după ce primi plata, își luă rămas bun dela înalta sa gazdă, plecă,

și după o călătorie fericită ajunse înapoi la Londra.

Intr'o dimineață domnul Fitzwarren tocmai ajunsese la bancă și se așezase la masa lui de lucru, când auzi pe cineva bătând în ușă: «toc! toc!». «Cine e?», întrebă el. «Om bun», răspunse cineva de afară. «Vă aduc vești bune despre corabia dumneavoastră, Unicorn». Domnul Fitzwarren sări drept în sus, deschise ușa și ce să vezi? Căpitanul corabiei împreună cu doi oameni, aduceau o lădiță plină cu aur și cu pietre scumpe. «După cum vedeți, călătoria noastră a fost fericită», zise el și-i povestì toată întâmplarea cu pisica.

Domnul Fitzwarren puse numai decât să cheme pe toți servitorii și arătându-le pe Dick, care tocmai spălase vasele la bucătărie și era murdar până la urechi, le povestì și lor cele întâmplare, porunci să i se aducă un scaun și să i se zică de aci înnainte: «Domnule Whittington» în loc de «Dick», cum i se zicea până aci.

Bietul băiat credea că-și bat joc de el. «Lăsați-mă, domle, să mă duc în treaba mea», zicea el, «numai vă faceți de râs cu mine!».

«Domnule Whittington», îi răspunse d-l Fitz-

warren, tot ce-ți spunem noi e curatul adevăr. Căpitanul aci prezent a vândut pisica dumitale Regelui Barbariei, care i-a dăruit în schimb lădița aceasta plină cu mai multe avuții decât posedez eu însu-mi în lumea întreagă. Toate acestea vă aparțin și acuma nu vă rămâne nimic mai bun de făcut, decât să vă ocupați a le pune la loc sigur».

Bietul Dick nici nu mai știà ce să facă de bucurie. El rugă întâiu pe stăpânul său să ia oricât ar vrea din comorile acelea, apoi pe stăpână, apoi pe domnișoara Alisa și fiindcă nici unul nu primì, Dick începù să facă daruri căpitanului, servitorilor, chiar și bucătăresei celei rele. La urmă, Domnul Fitzwarren îl sfătui să se consulte cu un avocat și să cheme un croitor care să-l îmbrace ca lumea.

După ce se spală bine pe față, își încreți părul, își puse o pălărie nouă în cap și se îmbracă cu un rând de haine frumoase, par'că fu altul și domnișoara Alisa care totdeauna fusese bună cu el, nu mai văzù nici o deosebire între el și filfisonii, cari veneau în vizită la ea. Din una'n alta, prinseră dragoste unul de altul și Dick în fiecare zi îi făcea cele mai drăguțe daruri.

În curând și d-l Fitzwarren prinse de veste că se iubeau și cu mare bucurie hotărî să-i logodească.

Nunta se făcù cu mare pompă și veniră la ea primarul Londrei și toți mai marii orașului.

Mai târziu, povestea spune că d-l Whittington și soția lui avură mai mulți copii și trăiră în mare avuție și fericire, ba încă sub Henric al V-lea ajunse el însuș primarul Londrei și fu ridicat la rangul de cavaler.

Statuia de piatră a d-lui Richard Whittington cu pisica lui în brațe, a stat până în anul 1870, deasupra porții închisorii celei vechi din Newgate.

G O B B O R N   S E E R

Erà odată un om, anume Gobborn Seer, care aveà un fiu, anume Jacob. Intr'o zi, Gobborn îl trimise la târg cu o piele de oaie zicându-i: «Să-mi aduci îndărăt și pielea și banii pe care-i vei luà pe ea!».

Jacob se duse, dar nu găsi pe nimeni, care să-i dea bani, fără să ia pielea. Astfel încât se întoarse acasă descurajat. Gobborn însă îi zise: «Nu-i nimica. Să te mai duci și mâine». A doua zi Jacob se duse iar, dar nimeni nu vrù să-i ia pielea în condițiile acestea».

Când se întoarse acasă tată-său îi zise: «Să mai încerci și mâine».

A treia zi lucrurile se petrecură ca și în zilele cealalte și Jacob se întorceà acasă abătut, când, ajungând la o punte, se rezimă de ea și stătea așa, gândindu-se că poate ar fi mai bine să-și ia lumea în cap, ca să nu mai deà ochi cu

tată-său. O fată care spală rufe în râu, îl văzù și-l întrebă: «Dacă nu-ți e cu supărare, spune-mi și mie ce necaz a dat peste dumneata de ești așa de amărât».

Jacob îi povestì toate din fir în păr iar fata începù să râză și-i zise: «Numai de-atâta lucru ești mâhnit? Ad'o încoace și ai să vezi», și luând pielea, o spală în râu, smulse lâna de pe ea și-i dădù pielea s'o ducă acasă. Când văzù tată-său ce făcuse, fu foarte mulțumit și-i zise: «Acea erà femeie deșteaptă. Ar fi bună s'o iei de nevastă. Du-te și poștește-o pela noi.»

Și Jacob se duse la râu unde o găsi spălând rufe, ca și în ajun, și o poftì să vie a doua zi la ei acasă, fiindcă tatăl său ar vrea s'o cunoască.

A doua zi, când venì, Gobborn Seer văzând-o cât erà de deșteaptă, o întrebă dacă vrea să se mărite cu Jacob, lucru la care ea răspunse «da» și în curând nunta se făcù.

Nu mult după aceea Gobborn Seer plecă cu Jacob să zidească un castel pentru un rege.

Pe drum, Gobborn zise lui Jacob: «Nu poți să-mi scurtezi drumul?».

Jacob se uită în toate părțile și zise: «Nu știu,

tată, pe unde am putea s'o apucăm ca să fie mai scurt».

«Nu-mi ești de niciun folos, atunci», zise Gobborn. «Mai bine rămâneai acasă».

Bietul Jacob se întoarse dar acasă și cum intră, nevastă-sa îl întrebă: «Ce e? De ce te-ai întors singur?».

Și Jacob îi povesti ce se întâmplase.

«Prostule!», zise nevasta lui cea deșteaptă, «dacă i-ai fi spus o poveste, drumul s'ar fi scurtat», și spunându-i o poveste, îl trimise în grabă după taică-său.

Jacob alergă într'un suflet după el și ajungându-l, începù să-i spuie povestea și drumul se scurtă.

Ajunseră la sfârșitul călătoriei și începură să zidească castelul. Nevasta lui Jacob îl sfătuisese însă să se puie bine cu servitorii Regelui, așa încât de câte ori se întâlneau își ziceau: «Bună dimineața», «Bună seara» și «Mulțumim Dumnezeu voastră».

După ce trecură douăsprezece luni, Gobborn, care era un meșter neîntrecut, zidi un castel la care se adună lumea după lume să se uite.

Și Regele zise: «Castelul e gata, o să viu mâine de dimineață să vă plătesc la toți».

«Mai am un tavan de isprăvit într'o sală de sus», răspunse Gobborn.

Dar după ce plecă Regele, menagera trimise pe sub ascuns să cheme pe Gobborn și pe Jacob și le spuse că Regele are de gând să-i omoare, fiindu-i frică să nu zidească altui Rege un alt castel tot așa de frumos. A doua zi când veni Regele, Gobborn îi spuse că n'a putut isprăvi tavanul, fiindcă-i lipsește o sculă, care a rămas acasă și că ar vrea să trimeată pe Jacob să i-o aducă.

«Nu, nu», răspunse Regele. «Să se ducă altcineva. «Nimeni decât el nu știe unde s'o găsească», răspunse Gobborn.

«Să trimit pe fiul meu», zise Regele.

«Bine, trimete-l», răspunse Gobborn și trimise vorbă nevastei lui Jacob să-i dea o sculă «dreaptă și'ncovoiată».

Nevasta lui Jacob pricepù și ducând pe fiul Regelui la o ladă deschisă deasupra căreia, sus, în zid, erà o gaură, îl rugă să se suie pe marginea lăzii, că are mâinile mai lungi și să caute scula în gaură.

Dar cum se suî și începù să caute, nevasta lui Jacob îl apucă de picioare, îl trânti în lada și-l încuiè acolo. Văzând că femeia nu mai vrea să-i dea drumul, fiul Regelui cerù cerneală și hârtie și scrisese lui tată-său să libereze pe Gobborn și pe Jacob, ca să se poată și el întoarce acasă.

Cum primì scrisoarea, Regele plăti ce avea de plată lui Gobborn și îl lăsă să plece pe aci'n-colo.

Apoi Gobborn zidi lui Jacob și nevestei lui un castel mult mai frumos decât al Regelui și trăiră în el fericiți câte zile mai avură.

CELE TREI DORINȚE

Intr'o pădure mare trăia odată un tăietor de lemne.

Intr'o zi plecă cu securea la spinare și ajungând dinaintea unui stejar bătrân, hotărî să-l doboare. Dar tocmai când luă securea în mână și-i făcù vânt să izbească ce să vezi? Din copac ieși un glas dulce, care-l rugă să nu dea jos copacul și deodată înaintea lui se ivi o zână drăguță. Omul, rămase înlemnit văzând-o, și mult timp nu-și putu veni în fire, dar când își recăpătă îndrăzneala, făgădui să lase copacul în pace. «Bine faci, bine găsești», zise zâna, «drept mulțumire eu o să-ți împlinesc trei dorințe, oricari ar fi ele» și se făcù nevăzută.

Tăietorul, cam amețit de minunea care i se întâmplase, se întoarse acasă și șezù jos lângă foc, dar deodată simți că-i e foame și întrebă pe nevastă-sa: «N'ai ceva de mâncare femeie?».

«Oh, să mai aștepți vre-un ceas-două», răspunse ea și omul fără să se gândească, mormăi:

«Ah, cum aș vrea să am acum un cârnat în farfurie!». Dar nu sfârși bine vorba, că se auzi un zgomot în horn și ce credeți că căzù în vatră? Cel mai fin cârnat care se poate închipui.

«Ce-i asta?», strigă femeia speriată.

Atunci omul își aduse aminte de toată întâmplarea de dimineață și începù s'o povestească nevestei din fir în păr. Ochii acesteia se aprindeau tot mai tare, ascultând și deodată strigă furioasă: «Nebunule! Ai pierdut o dorință! Ași vrea să ți se agate cârnatul de nas!»

Nu sfârși bine vorba, când cârnatul hop! se și agăță de nasul bietului om.

Mare fu necazul amândorora. Traseră de el cât putură, întinseră, dar înzadar. Cârnatul sta lipit de parc'ar fi fost acolo de când lumea.

«Ce să facem acum?», zise el.

«Nu e tocmai așa de urât», zise ea și bietul om simți, că dacă erà să dorească ceva, apoi trebuia să dorească repede, ca să ia înainte nevestei.

De aceea dorì numai decât să cază cârnatul în

farfurie și cât ai clipi din ochi, cârnatul se desfăcù dela nas și se lăsă pe farfurie.

Ce să facă acum? Cele trei dorințe erau împlinite.

Șezură dar la masă și se mângâiară, că dacă nu umblă în trăsură și nu sunt îmbrăcați în mătase, după urma zânei, cel puțin mănâncă din cel mai fin cârnat, care s'a putut mânca vreodată.

C U P R I N S U L

	Pag.
SCORMONICI	5
TREŢĂROASA	9
TINCA VEVERIŢA	15
FRUMUŞICA ŞI DIHANIA CEA SLUTĂ	23
PRICHINDEL	31
FLUERUL FERMECAT	45
CIREŞICA DIN ZENOR	51
CRAI ROWLAND	65
IACOB CEL NĂZDRĂVAN	75
CINE A FĂCUT MUNTELE WREKIN .	95
URIAŞUL ORB	97
EU	99
MAI TÂRZIU	105
PRINŢESA DIN COLCHESTER	111
PE UN VREJ DE FASOLE	117
DICK WHITTINGTON ŞI PISICA LUI.	129
GOBBORN SEER	143
CELE TREI DORINŢE	147

